

செவ பரிபாலன சபைவின்டிடு
ஆரம்பம்: விரோதி நூ ஆவஸ்ட் 26 ஆம் ஏ
(1889)

பிரதி விலை: ரூ 10
செய்திந் தாளாகப் பதிவு பெற்று



ஹிந்து ஓர்ஜன் (HINDU ORGAN)

புத்தகம்: 111

விக்ரை வருடம் ஆட்ட திங்கள் 30 ஆம் நாள்
(14-08-2000) ஆட்ப் பிரை (2)

இதழ்: 05

இனப்பிரச்சனைக்கு

அரசியல் தீர்வு முயற்சிகள் மிகப்பிரப்பு
வளர்ச்சி காணாத அரசியல் பண்பாடு!

மனத்திருத்தம் கேளவே

பெளத்த மகாசங்கத்தினரின் மனப்போக்கு பேரழிவுக்கே வழிகோலும்

உள்ளாட்டிலும் பண்ணாட்டு மட்டத்திலும் மிக உன்னிப்பாக அவதானித்து வரப்பட்ட இனப்பிரச்சனைக்கான அரசியற் தீர்வு சம்பந்தமான ஆளும், எதிர்க்கட்சிப் பேச்சுவார்த்தைகள் எதுவித பலனையும் தரத் தவறிவிட்டன. அரசியல்யாப்பு சீர்திருத்த ஆலோசனைகள் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டசமயம் அரசியல் வாதிகள் நடந்து கொண்ட விதம் இங்நாட்டில் அரசியற் பண்பாடு வளர்ச்சி காண வில்லை - அடிமட்டத்திலுள்ளது - என்பதைச் சுட்டினிற்கிறது. சிறுபான்மை யினரின் அபிலாசைகளுக்குச் சிறிதளவும் மதிப்பளிக்காது பெளத்த மகா சங்கத்தினரின் மனப்போக்கு நாட்டைப் பேரழிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்லப்போகிறது. அரசியல் வாதிகளும் பெளத்த மகா சங்கத்தினரும் தங்கள் - சிங்தனைகளை - மனங்களைத் திருத்திக் கொண்டால் மட்டுமே சமாதானக் கதவுகள் திறக்கும்.

(10ம் பக்கம் பார்க்க)

ஐயனே! நின்னையலால் சூழாது என் அன்பு

மொழியின் மறைமுதலே முந்நயனத்து ஏறே!

கழிய அரும்பொருளே! கண்ணே! - தெழிய

கலாலயனே! எங்கள் கணபதியே! நின்னை

யலால் ஐயனே! சூழாது என் அன்பு.

- அதிராவடிகள்

விநாயக சதுரந்தி: 01-09-2000 வெள்ளிக்கிழமை

தலோதக தருப்பண விதி

(திலம் - எள்ளு; தரப்பணம் - உவப்பித்தல், பிதிர்களை உவப்பிக்கும் பொருட்டு எள்ளும் தண்ணீரும் இறைக்கும் முறை)

(.. 1 ..), (.. 2 ..), எனக் காட்டப்பட்டுள்ள இடங்களை மூன்றாம் பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ள இடங்களை நிரப்புதலுக் கான குறிப்புகளின் உதவியுடன் நிரப்பிக் கொள்க.

1) கூர்ச்சும் பவித்திரஸும் தயார்த்தல்

ஐந்து தருப்பை களைச் சமநூணியுடையனவாக அடுக்கி, நுணி நாலங்குலமும், முடிச்சு இரண்டங்குலமும், அடி எட்டங்குலமுமாகச் கூர்ச்சம் முடிந்துகொள்க. மூன்று தருப்பையினாலே பவித்திரம் முடிந்துகொள்க. (பவித்திரம் - மோதிரவடிவில் அமைத்துக்கொண்ட தருப்பை).

2) பவித்திரம் அணிதல்

வடக்கேனுங் கிழக்கேனும் நோக்கியிருந்து, பவித்திரத்தை வலக்கை மோதிரவிரலில் (அணிவிரலில்) இட்டு அதனோடு மூன்று தருப்பைக் கட்டைகளை மாட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, எள்ளைத்தொட்டு ஒங்கண்டதுபே நம என்று குட்டி, ஓய்சிங்குரவேநம என்று கும்பிட்டுக்கொள்க.

3) பிராணாயாம் செய்தல்

பிராணாயாம்: பிராணவாயுவைத் தடுத்துப் போக்கு வரவு செய்தல்.

(பிராணன் - பிராணவாயு; ஆயாமம் - தடுத்தல்)

பிராணாயாம் செய்து முறை:

வலக்கையின் ஆஸ்காட்டி (சுட்டு) விரலையும் நடு விரலையும் உள்ளே மடக்கிப், பெருவிரலினால் வல முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு தரமும் பெருவிரல், அணிவிரல்களினால் வல, இட முக்கைனப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு தரமும், அணிவிரலினால் இட முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு தரமுமாக,

ஒர் ஸத்தியோஜாநாஸுந்தேய நம, ஒர் வாமநேவ ரூஹாய நம, ஒர் அஞ்சர ஹிதாய நம, ஒர் தந்துவுலவந்தராய நம, ஒர் சாஸாந்தராய நம, ஒர் ஹிதாய நம, ஒர் ஸ்ரீசேநம, ஒர் சிநாய நம, ஒர் கவாய நம, ஒர் நெந்தரேப்பியோ நம, ஒர் அஸ்தராய நம

என்ற பதினொரு மந்திரங்களையும் மூன்றதரம் உச்ச ரித்து, நமசிவாய என்று வலங்காதைப் பொத்துக்

(14ம் பக்கம் பார்க்க)

திர்த்த சங்கற்பம்

க்கலாம் பரநாம் விழ்ணுஞ் சுவீரனஞ்
சதுர்ப்புஜம் பிரசனன் வநனந் தீபாயேந்
சர்வ விக்ரீனோப சாந்தையே

என்று கும்பிட்டுக் குட்டிப் பவித்திரம் அணிந்து பிராணாயாம் சகலீகரணஞ் செய்து, கட்டைப்புல் இடுக்கி வலது முழந்தாளில் கையைப் பொத்தி வைத்துக் கொண்டு,

ஒர் சிவாயநஸ் சிவச்சோராஜிதா பிரவர்த்தநா மானஸ்ய ஆத்யம்ப்பணோ துவித்ய பரார்த்தே சுவேநவராறு கல்லே வைவல்லந் மன்வந்தரே அல்டா விஷத்தை சதுர்யூநே கல்யூநே பிரதமாதே ஜம்புந் வீலே பாரதவர்வே பரந்தகண்டே சேரோர்த்தநாளை பார்க்கவே சார்ப்பே அஸ்யின் வர்த்தமானே வியவஹார்கே பிரபவாத் ஏவ்டி ஸ்வத்தவராணாமத்தேய

(...1...) நாம ஸம்வந்தலே (2) (. 3 .) ருநெள (...4 ..) மாலை (..7 ..) பட்டேல் (8 ..) புண்ணிய தீதெள (..5 ..) வாஸுபுக்தமாம் சுபபோந் சுபந்தன ஏவங்குளை வசேவேனை விலிஷ்டாயாம் அஸ்யாம் வர்த்தமானாயாஞ் சுபந்தெள, அஸ்மாகம்

ஸஹநுப்பானாம் கோடிலகநார்ய வித்ய விஜய ஆப்ராரோக்ஷிய ஜவ்வர்ப அபிவிர்த்தயர்த்தர், சம்லத தூர்நோப சாந்தியர்த்தம், சமஸ்த மங்களாவாப்தயர்த்தம், தர்மார்த்தாஸ்ய மோக்ஷதூரிவித பல புலோர்த்த சித்தியர்த்தம், ஆயுஸ் சிர்ஜீவ சந்தநாள் சமர்த்தயர்த்தம், ஆநித்தியர்த்தம், நவானாம் க்ருகாளாம் ஆநங்கல்ய சிந்தியர்த்தம், யனோ புந்தி சிந்த அறங்கர அந்தக்கநான்தோலி பரிநாராத்தி, கரோத்தரங் துவக் சட்க சிங்க வாக்கிராண் ஞானெந்திய வியாபாரநோலி பரிநாராத்தி, வாக்கு பாத பாளி பாஷ்கு உபஸ்ந கர்ணெந்திய வியாபாரநோலி பரிநாராத்தி, சர்வாமிஷ்ட சித்தியர்த்தம், சம்லதாப கூடியார்த்தம், இவைங்கள் பூநவஜப்பண் ஜன்ம ஜன்மாந்தரநோலி பரிநாராத்தி, (9 ..) அறு பிஸ்நாளம் அந்திய கர்ண்டேய

என்று சங்கற்பித்து, வடக்கே ஏறிந்து, எழுந்து பிரதக்கினஞ் செய்து, விழுந்து நமஸ்கரித்து, சமுத்திரமாயின் புனித நீர்த்திலைகளை நினைத்து, ஏழு கற்களையிட்டும், சத்த சலமாயின் ஒருபிடி அல்லது ஏழுபிடி மண்ணைவாரி வெளியிலேயிட்டுஞ் சிவதீர்த்தமாகப் பாவித்து ஸ்நானஞ் செய்க.

தொடர்க்கலைக் கலை விதி, தீர்த்த சங்கற்பம்

ஆசியவற்றிலுள்ள இடைவெளி நிரப்புதலுக்கான குறிப்புக்கள்

- (1 ...) இவ்விடத்தில் வருடத்தைக் கூறுக.
உதாரணம் : விக்கிரம்
- (... 2 ...) இவ்விடத்தில் அயனத்தைக் கூறுக.
தெ மாதம் முதல் ஆனி வரை உத்தராயனே எனவும் ஆடி மாத முதல் மார்கழி வரை தக்ஞாயனே எனவும் கூறுக.
- (... 3 ...) இவ்விடத்தில் அம்மாதத்திற்குரிய ரூதுவைக் கூறுக.
சித்திரை, வைகாசி மாதமாயின் (இனவேனிற்காலம்) வசந்த எனவும்
ஆனி, ஆடி, மாதமாயின் (முதுவேனிற்காலம்) கிரிஷ்ண எனவும்
ஆவணி, புரட்டாதி மாதமாயின் (கார்காலம்) வருஷ எனவும்
ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதமாயின் (குதிர்காலம்) சரத் எனவும்
மார்கழி, தெ மாதமாயின் (முன்பனிக்காலம்) ஹேமந்த எனவும்
மாசி, பங்குனி மாதமாயின் (பின்பனிக்காலம்) தீசிர எனவும் கூறுக.
- (.. 4 ..) இவ்விடத்தில் மாதத்தைக் கூறுக.
சித்திரையெனின் செத்திர எனவும்
வைகாசியெனின் வைகாக எனவும்
ஆனியெனின் ஜேஷ்ட எனவும்
ஆடியெனின் ஆஸ்தாட எனவும்
ஆவணியெனின் சிராவண எனவும்
புரட்டாதி எனின் பாத்திரபத எனவும்
ஐப்பசி எனின் ஆஸ்வீஜ எனவும்
கார்த்திகை எனின் கிருத்திகா எனவும்
மார்கழி எனின் மார்க்கசீர்ஷ எனவும்
தெ எனின் புஷ்ய எனவும்
மாசி எனின் மாக எனவும்
பங்குனி எனின் பாந்குண எனவும் கூறுக
- (... 5 ...) இவ்விடத்தில் அத்தினத்து வாரத்தைக் கூறுக.
திங்கட்கிழமை எனின் இந்து எனவும்
செவ்வாய்க்கிழமை எனின் பெனம எனவும்
புதன்கிழமை எனின் ஸௌம்ய எனவும்
வியாழக்கிழமை எனின் குரு எனவும்
வளவிக்கிழமை எனின் ப்ரகு எனவும்
ஈனிக்கிழமை எனின் ஸ்திர எனவும்
ஞாயிற்றுக்கிழமை எனின் பாநு எனவும் கூறுக

- (.. 6 ...) இவ்விடத்தில் அத்தினத்து நட்சத்திரத்தைக் கூறுக.

நட்சத்திரங்களின் தமிழ் பெயர்களும் சங்கற்பாற்றில் கூறப்படும் வடமாறில் பெயர்களும்

அசுவினி	— அஸ்விநி
பரணி	— அபபரணி
கார்த்திகை	— கருத்திகா
ரோகினி	— ரோகினீ
மிருகசீரிடம்	— மிருகசீரிஷ
திருவாதிரை	— ஆர்த்ரா
புனர்பூசம்	— புனர்வஸ்ர
பூசம்	— பூஷ்ய
ஆயிலியம்	— ஆஸ்லேஷாபூ
மகம்	— மகா
பூரம்	— பூர்வபல்குநி
உத்தரம்	— உத்தரபல்குநி
அத்தம்	— ஹஸ்த
சித்திரை	— சித்ரா
சுவாதி	— ஸ்வாதி
விசாகம்	— வீஸாகா
அனுஷம்	— அனுராதா
கேட்டை	— ஜீயேஷ்டா
மூலம்	— மூலா
பூராடம்	— பூர்வாஷாடா
உத்தராடம்	— உத்தராஷாடா
திருவோணம்	— ஸ்ரவண
அவிட்டம்	— ஸ்ரவிஷ்டா
சதயம்	— ஸதபிஷ்க
பூரட்டாதி	— பூர்வ ப்ரோஷ்டபத
உத்திரட்டாதி	— உத்தர ப்ரோஷ்டபத
ரேவதி	— ரேவதி

- (... 7 ...) இங்கு பட்சத்தைக் கூறுக.
வளர்பிறையாயின் சுக்ஸ (பகேஷ) தேய்பிறையாயின் கிருஷ்ண (பகேஷ)

- (8 ...) இங்கு திதியைக் கூறுக.
திதிகளின் பெயர்கள் இந்துசாதனம் பிரமாதி பங்குனி இதழில் (புத்தகம் 110 இதழ் 12) தரப்பட்டுள்ளது.

- (... 9 ...) தீர்த்தமாடும் தீர்த்தத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடுக. (உதாரணம் - பூர்வதனுஷ்கோடி புண்ணிய தீர்த்த).

தொடர் கட்டுரைகள்

இடமின்மை காரணமாக ஆறுமுகநாவலர் முதல் பண்டிதமனிவரை சைவம் வளர்த்த சான்றோர்கள், திருமுறைப்பெருமை, சைவபரிபாலனசபை—தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பணிகளும் ஆசிய தொடர் கட்டுரைகள் இவ்விதழில் இடம் பெறவில்லை கர்மயோகி சுந்தரர் என்ற சென்ற இதழ்க் கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியும் தொடர் கட்டுரைகளும் அடுத்த இதழில் வெளிவரும். இவ்விதழில் பிரசரிக்க இயலாமற் போன்றையிட்டு மனம் வருந்துகிறோம்.

ஜயர்மார்

ஜயர் என்ற சொல் தலைவர், பெரியவர், இறைவர், பெருமையிற் சிறந்தோர் என்ற கருத்தையுடையது. அது ஒரு வருணத்தையோ, குலத்தையோ சாதி யையோ குறிக்கும் சொல் அல்ல. அது ஒரு தூய தமிழ்ச் சொல். இதை உணர்ந்து கொள்ள இச் சொல் தமிழ் மறையாம் திருமுறைகளில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களை நோக்குவோம்: திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப்பதிகங்களில்,

“ஜயன் நொய்யன் அனியன் பினி இல்லவர் என்றும் தொழுது ஏத்தச் செய்யன்.....”

“ஜயன் முதுகுண்ணைப் பொய்கள் கெடநின்று கைகள் கூப்புவீர் வையம் உமது ஆமே”

“ஜயன் அதிசயன் அயன் வின்னோர் தொழும் மையனி கண்டனார் ..”

என்றும் வரும் அடிகளிலும்

அப்பர் தேவாரத்தில்,

“ஜயனே அழகே அனல் ஏந்திய கையனே கறைசேர்தரு கண்டனே...”

என்றும்

“செய்யமேனி வெண்ணீறு அனிவான்தனை மையலாகி மதிக்கிலன் ஆரையும் கைகொள் வெண்மழு வன் கழிப்பாலையெய் ஜயனே அனிவான் இவன் தன்மையே”

என்றும்

“ஜயனே அரனே என்று அரற்றினால் உய்யலாம்....”

என்றும்

கடந்த ஒரு மாதத்துள் யாழ்ப்பாணத்து நாளேடு களில் ‘ஜயர்’ என்ற சொல் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத் தப்பட்டுள்ளது. ‘ஜயர்மார் தேவை’ என்ற தலைப்பில் ‘உதயன்’ நாளேட்டில் வெளிவந்ததொரு விளம்பரமே இதற்குக் காரணம். ‘ஜயர்மார்’ என்ற சொல் தவறானது; அது விளம்பரம் செய்தவருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம்; பத்திரிகை ஆசிரியபீடத்துக்குமா தெரியாது? என்று ஓர் ‘அந்தனர்’ ஆசிரியபீடத்தைக் கோபித்துக் கொண்டாராம். நெருக்குதலுக்குள்ளான பத்திரிகாசிரியர் அதனைத் தனது வாராந்த நிரலாகிய ‘அதிரடி அரங்கு’ என்ற அமுக்க வாயில் மூலம் வெளியே விட்டு விட்டார்.

“அர்ச்சகர்களுக்கு சிவாச்சாரியார்கள், குருமார்கள், அந்தனர்கள் என நல்ல சொற்பதங்கள் இருக்க ‘ஜயர்மார்’ என்ற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டமையே” முறைப்பாட்டாளர்களின் மனதைப் புண்படுத்தியிருப்பதாகக் ‘கூறப்படுகிறது’ என்ற வாறு பத்திரிகையாசிரியர் எழுதியிருப்பது இப்பதங்களின் உயர்வு, தாழ்வு பற்றிய அந்த ‘அந்தனரின்’ கருத்துக்கள் பத்திரிகையாசிரியரைக் குழப்பிவிட்டுள்ளதைச் சுட்டி நிற்கிறது. மேலும் ‘அர்ச்சகர்’களை வரித்துக்கொள்வதற்காகவே கோவில் பரிபாலனசபைத் தலைவர் விளம்பரம் செய்தார் எனப்

“ஜயன் அந்தனன் ஆணைாடு பெண்ணுமாம் மெய்யன் மேதகு வெண்பொடி பூசிய மைகொள் கண்டத்தன் மான்மறிக் கையினான் பைகொள் பாம்பரை ஆர்த்த பரமனே”

என்றும்

“ஜயன் காண குமரன் காண ஆதியான் காண ..”

என்றும்

“அப்பன் நீ அம்மை நீ ஜயனும் நீ ..”

என்றும் வருமாடிகளிலும்

சுந்தரர் தேவாரத்தில்

“ஜயனை அத்தனை ஆஞ்செட ஆமாத்தூர் அண்ணலை...”

என்றும்

“ஜயன் இவ்வழிபோந்த அதிசயம் அறியேனே”

என்றும்

“ஜயன் எங்கள் பிரானை அறியாதார் அறிவென்னே”

என்றும்

“...ஜயனை மனத்தினால் நினைந்த போது அவர் நமக்கு இனியவாறே”

என்றும் வருமாடிகளிலும்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்தில்

“ஜய! நின்னது அல்லது இல்லை மற்றொர் பற்று...”

எனவும்

“போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி இன்பமும் ஏக நின் கழலினை அலாது இலேன் என்பிரான் ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி அஞ்சலிக்கணே ஆக என்கை கண்கள் தாரை ஆறு அது ஆக ஜயனே”

எனவும்

(5 ம் பக்கம் பார்க்க)

பத்திரிகாசிரியர் ஊகிக்கிறார் என்பதும் சிவாச்சாரியார் கள், குருமார்கள், அந்தனர்கள் என்ற பதங்களுக்கு ‘நல்ல’ என அடைமொழி கொடுத்துள்ளது மூலம் ‘ஜயர்மார்’ என்பது ‘நல்லது அல்லாத’ பதம் எங்க கருதும் மனக்குறிப்புடையார் போலவும் பத்திரிகை ஆசிரியர் தோற்றுமளிக்கிறார்.

மேற்குறித்த வெவ்வேறு பதங்களினது நுண்ணிய அரும்பதவுரைகளை ஒரு நாளிதழ் ஆசிரியர் கட்டாயம் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் இச் சொற்களில் உயர்வு, தாழ்வு உண்டெனும் மனச்சாய்வுடையாரும் அச்சொற்கள் தம்மைத்தான் கட்டுகிறதென்று மனப்புழுக்கம் ‘அடைவோரும் அச் சொற்களின் கருத்துக்களை அறிந்திருத்தல் நன்மை தரும். அதுகருதியே இக்கட்டுரை பிரசரமாகிறது. இக்கட்டுரை மூலம் அர்ச்சகர், சிவாச்சாரியார், குருக்கள் என்ற பதங்களுடன் ஒப்பிடும் போது ஜயர் என்ற சொல்லின் உயர்வும் அது ஒரு வருணத்தையோ குலத்தையோ சாதியையோ குறிக்கும் சொல் அல்ல என்பதுவும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது என நம்புகிறோம்.

— ஆசிரியர்

ஐயர்மார்

(4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“ஐயன் அனிதில்லை வானநுக்கே
ஆடப்பொறச்சன்னம் இடித்து நாமே”,

எனவும்

“ஐயனே ஐயர் பிரானே....”, மூலக்கியவும்

“.....எம் ஐயன் தாங்கள் பாடி
..... பொற்றிநூச் சுண்ணம் இடித்து நாமே”,

எனவும்

“ஞானவாள் ஏந்தும் ஐயர் நாதப்
பறையறைமின்”

எனவும் வருமதிகளிலும்

“ஐயனே உனை அன்றி ஒரு தெய்வம்
கையினால் தொழுவும் கருதேன் கண்டாய்”,

எனவரும் தாயுமானவர் பாடவிலும்

“ஐயன் அளந்தபடி இருநாழி கொண்டு உய்ய
அறம் செய்யும்உன்னையும் போற்றி”,

எனவரும் அபிராமிஅந்தாதிப் பாடவும்

ஐயன், ஐயனே, ஐய!, ஐயர் ஆசிய சொற்கள்
முறையே தலைவன், தலைவனே, தலைவ! தலைவர்
என்ற பொருளுடையனவாயமைந்திருப்பதைக் காண
லாம்.

மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுக்கள், ஐயர் எனும்
சொல் தலைவர் எனப் பொருள்படுவதை உறுதி செய்
கிறது. நாம் முன் குறிப்பிட்டபடி ஐயர் என்ற சொல்
பெரியோர், பெருமையிற் தீந்தோர் எனவும் பொருள்
படும். இதற்கு ஆதாரம் தேட நாம் சேக்கிழார். தந்த
செந்த மிழாகிய அடியார் புகழ் பேசும் பெரிய
புராணத்தை நோக்க வேண்டும். பெரியபுராணத்தில்
ஐயர் என்ற சொல் தலைவர் (இறைவர்) என்ற
பொருள்படவும் பெருமையிற் தீந்தவர் - பெரியவர்
என்ற பொருள்படவும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருத்
தலைப் பரவலாகக் காணலாம். ஒருசில உதாரணங்
களைத் தருவோம்:

திருநீலகண்ட நாயனாரிடம் துறவிவேடம் பூண்டு
வந்த இறைவனால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட மன்றையோடு
மாயமாய் மறைத்துவிடுகிறது. ஒட்டைக் களவாட
வில்லை என நாயனார் தமது மகனது கையைப் பிடித்
துக்கொண்டு நீரில் முழுகிச் சுத்தியம் செய்ய வேண்டு
மென்த் துறவியார் வேண்டுகிறார். ஆனால் நாயனா
ருக்கோ மகப்பேறு இல்லை. ஆகவே துறவியை நோக்கி

“ஐயர் நீர் அருளிச்செய்த வண்ணம் யான்
செய்வதற்குப்
பொய்யில் சீர்ப் புதல்வன் இல்லை
என் செய்கேள் புகலும்...”

எனக் கேட்கிறார். இங்கு நாயனாருக்கு துறவி வேடத்
தில் வந்திருப்பவர் இறைவன் என்பது தெரியாது. பெரிய
யவராகிய அத்துறவியை நாயனார் “ஐயர்” என விளிக்
கிறார். ஆக, இங்கு ஐயர் என்ற சொல் பெருமை மிக்க
பெரியவர் எனப் பொருள்படுகிறது.

அமர்நீதி நாயனார் புராணத்தில் அமர்நீதிநாயனா
ருக்குத் திருவருள் செய்யும் பொருட்டு இறைவர் வேதி
யர் கோலம் பூண்டு அமர்நீதியார் உறையும் திரும
டத்தை அடைந்து காவிரியாற்றில் நீராடித் திரும்பும்
வரை தனது கோவணத்தைப் பாதுகாத்துத் தருமாறு
கொடுத்து விட்டு நீராடச் செல்கிறார். அடியாரிடம்
கொடுத்த கோவணத்தை மாயமாக மறையச் செய்த
கோவணக் கள்வரான இறைவர் “பொன்னி நீர் படிந்து
வந்தாரோ?” தாநறஞ் சடைக் கங்கை நீர் தோய்ந்து வந்
தாரோ? ” நாமறியோம். “ஆனால் வானநீர் மழை
பொழிந்திட நன்னந்து வந்து” தொண்டரை
அனுகி “ஸரத்தை மாற்றத் தண்டின் மேலதும் ஸரம்;
நான் தந்த கோவணத்தைக் கொண்டு வாரும்” என்று
உரைக்கிறார். “தொண்டர் அன்பு எனும் தாயநீர்
ஆடுதல் வேண்டி” நிற்கும் கோவணக் கள்வர். இறை
வரின் வஞ்சத்தை அறிந்து கொள்ளாத தொண்டர் கோவணத்தை
டெடுத்துவர விரைந்து மடத்தினுள் செல்
கிறார். இதைக் கூற வந்து சேக்கிழார்

“ஐயர் கைதவம் அறிவுநாதரவர் கடிது அனுகி
எய்தி நோக்குறக் கோவணம் இருந்த வேறிடத்தில்
மையில் சிந்தையர் கண்டிலர்”

என அழகாகக் கூறுகிறார். வந்த வேதியர் யாரெனத்
தொண்டருக்குத் தெரியாது; சேக்கிழாருக்குத் தெரியும்.
ஆகவே சேக்கிழார் கூற்றாக அமையும் மேற்படி பாட
வில் ஐயர் என்ற சொல் இறைவர் எனப் பொருள்படு
கிறது.

திருக்காளத்திமலையில் காளத்தியப்பரை வணக்கித் தொண்டு செய்த திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்குத்
“திருக்கயிலைமலை வீற்றிருந்த பெருங்கோலம்” காண வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பு ஏற்படத் திருக்கயிலாய யாத்திரை மேற்கொள்கிறார். உடம்பினால் செய்யக் கூடிய செயல் அனைத்தையும் செய்து, வேறு செய்யும் செயல் அற்றவராக இருக்கும்போது, முனிவர்போல் வேடந்தாங்கி வந்த இறைவர், “கைலைமலையைச் சென்றடைவது எளிதல்ல; இங்கிருந்து மீண்டு செல்வீராக”, எனக்கூறி அப்பரது மனத்திடத்தை அழிக்க முயல்கிறார். அதற்கு

“ஆனால் நாயகன் கயிலையில் இருக்கை கண்டு அல்லால் மானும் இவ்வுடல் கொண்டு மீனௌன்” என மறுக்கிறார் அப்பர். அப்பரது துணிவைக் கண்ட இறைவர் காட்சிகொடுத்து “ஓங்கு நாவினுக்கு அரசனே எழுத்திரி” என அருள், அப்பர் உடலில் ஏற்பட்ட ஊறுகள் யாவும் நீங்க எழுந்து,

“அன்னலே எனை ஆண்டு கொண்டருளிய அழுதே விண்ணிலே மறைந்தருள்புரி வேதநாயகனே கண்ணினால் திருக்கயிலையில் இருந்த நின் கோலம் நண்ணி நாள்தொழு நயந்து அருள் புரி”, எனப் பணிகிறார். இறைவர் கருணை கூர்ந்து, அப்பரைத் திருவையாறு என்னும் சிறப்புடைய தலத்தில் சேர்ப்பித்து அங்கு கயிலையில் இருந்த கோலத்தைக் காட்டியருளினார். கயிலைக் காட்சியைக் காட்டி மறைந்தருளிய செய்தியைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

(11ம் பக்கம் பார்க்க)

திருமூலரும் பாரதியாரும் ஜயர்மாரும்

இவ்வித மில் பிரசரமாகியுள்ள ஜயர்மார் என்ற கட்டுரைக்கான ஆசிரியர் குறிப்பில் அக்கட்டுரை எழுதப் படவேண்டி ஏற்பட்ட காரணங்களைக் கூறுவிருந்தோம். ‘அந்தணர்’ ஒருவரின் கருத்துக்களாலும் கோபத்தாலும் நெருக்குதலாலும் ‘ஜயர்’ என்ற பதத்தின் உயர்வு, தாழ்வு பற்றிய ஜயத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட ‘உதயன்’ பதத்திரிகாசிரியர் அதனைத் தனது வாராந்த நிரலாகிய ‘அதிரடி அரங்கு’ மூலம் வெளிபே விட்டு விட்டதாகங் குறிப்பிட்டிருந்தோம்.

ஆகஸ்ட் ஒன்பதாம் திகதி வெளியான ‘வலம்புரி’ நாளிதழில் ‘ஜயர் என்ற சொற்பிரயோகம் இழிவானது அல்ல. தமிழ் இலக்கியங்கள் சான்று பகருகின்றன’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரையொன்று பிரசரமாகியிருந்தது. கட்டுரையின் தொடக்கம் ‘‘ஜயர்மார் அல்லாத சிலரும் ஜயர்மாரை அப்படிச் சுட்டுவதற்குத் தயங்கிச் சமாளித்துத் தப்ப முயல்கிறார்களாம். இந்த நிலைமை ஏன்?’’ என்ற பீடிஷர்யுடன் ஆரம்பித்திருப்பது உதயன் ஆசிரியரின் ஜயப்பாட்டிற்காக அவரை நிமிண்டுவதே கட்டுரையாசிரியரின் மனக்கிடக்கை என்பதை வெளிக் காட்டி நிற்கிறது. இந்த நிமிண்டுவில் இந்துசாதனம் பங்குபற்ற விரும்பவில்லை எனினும் இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில விடயங்கள் சைவசமயத்து வரின் செய்திப்பத்திரிகை என்ற ரீதியில் இந்துசாதனத் தின் கவனத்தை ஈர்த்திருப்பதனால் அவ்விடயங்களைப் பற்றி எழுத வேண்டிய கடமைப்பாடு இந்துசாதனத் திற்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

மேற்குறித்த வலம்புரி மில் பிரசரமான கட்டுரையின் ஆசிரியரான முனைவர் மு. பதம்பார்ப்பான் எனினும் அன்பர் தமக்குத் தெரிந்த தமிழ் இலக்கியச் சான்று களைத் தந்தபின், ஜயர் என்ற பதம் இழிவானதல்ல என்ற முடிவுடன் கட்டுரையைப் பூர்த்தி செய்திருந்தால் இந்துசாதனத்திற்கு இக்கட்டுரையைப் பிரசரிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால் கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியில் பாரதியார் பாடவொன்றையும் திருமூலர் திருமந்திரப் பாடவொன்றையும் வலிந்து இழுத்து அவற்றையும் அப்பாடலாசிரியர்களையும் கொச்சைப்படுத்தியிருப்பதன் நோக்கம் கட்டுரையாசிரியர், தமது கட்டுரையால் ‘‘ஜயர்மார்’’ தம்மை (அல்லது கட்டுரை வெளிவந்த பதத்திரிகையை)க் கோபித்துக்கொள்ளாது பார்த்துக் கொள்ளும் ‘‘அவதான நடவடிக்கை என்பது தெளிவு.’’

“ஆன்தான் இப்போது உயிருடன் இல்லையே! இனி அவரை நாம் என்ன செய்ய முடியும்? போகட்டும் விட்டுவிடுவோம்’’ என மகாகவியைப் பற்றிக் கூறிய மையும்,

“என் அப்படிச் சொன்னாரோ தெரியாது பற்றியதாக இருக்கலாம்’’ எனக் கூறும் வசனமும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் வரிகளும் ‘‘சமாளித்துத் தப்ப முயலும்’’ தந்திரமன்றி வேறென்னவாக இருக்க முடியும்? மகாகவியினதும் மகாயோகியினதும் பாடல்கள் பற்றிய நூல்களுக்குக் குறைவில்லையே. அவற்றைக் கச்டறக் கற்காது, அவற்றைத் தனது ‘‘சமாளித்துத் தப்பும்’’ தேவைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் உபயோகித்திருப்பது கண்டிக்கப்படவேண்டியது.

திருமூறைகள் தமிழ்வேதம். திருமந்திரம் அதில் பத்தாம் திருமூறை. தமிழ்ச் சைவாகமம் எனப் போற்றப்படுவது. அப்புனித நூலை – அதிலுள்ள ஒரு பாடலை – தமது தேவைகளுக்குத் தக உபயோகித்துக் கொள்வதை – விமர்சிப்பதை – அர்த்தம் கூறுவதை – அனுமதிக்க முடியாது. திருமூலநாயனார் என அறுபத்து மூவருள் ஒருவராக வைக்கப்பட்டு வழிபடப்படும் திருமூலரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “‘இந்தத் திருமூலர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?’’ எனக் கறவுது உயர்வானதெனக் கட்டுரையாளர் கருதுகிறாரா?

திருத்தொண்டர் புராணத்துக் கதைகளெல்லாம் கட்டுக்கதைகள் எனக் கூறியதற்காகத் தனது சகோதரரைத் தன்னிட்க்கக் கொடுவாய்க் கத்தியையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்று துரத்திய ஆறுமுகநாவலர் பிறந்த யாழ்ப்பாண மண்ணிலேயே திருமூறைகளையோ அதன் ஆசிரியர்களையோ இழிவுபடுத்தும் செயல் அனுமதிக்கப்பட முடியாதது.

இந்துசமய வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றி – இந்துசமய நூல்களைப்பற்றி – நாயன்மார்களைப்பற்றி யாரும் தம் மனம்போன வாக்கில் எழுதலாம் – விமர்சிக்கலாம் என்ற நிலை தொடருவதை அனுமதிக்க முடியாது. தட்டிக்கேட்க ஆளில்லை என்ற நிலை மாறவேண்டும். இவற்றைக் கண்காணித்துக் கட்டுப்படுத்த சைவசமயி களுக்கு ஒரு வலுவான தலைமைப்பீடம் அவசியம். இந்த அவசியத்தை இந்துசாதனம் கடந்த பல இதழ்களில் வற்புறுத்தி வந்துள்ளன. சைவ சமூகம் விழிப்படைய வேண்டும்.

இனிக் குறித்த கட்டுரையில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ள இரு பாடல்களுக்கும் வருவோம்.

முதற் பாடல் மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியாருடைய ‘‘ஆடுவேமே பன்னுப்பாடுவோமே’’ என்ற பல்லவியைக் கொண்ட மிகவும் பிரபலமான சுதந்திரப் பள்ளுப் பாடலாகும். இதில், ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்ததைக் கொண்டாடிப் பாடும் களியாட்டப் பாடல்கள் ஐந்து உள்ளன. முதலாவது பாடலின் முதலிரு அடிகள்

“பார்ப்பான ஜயர் என்ற
காலூர் போசே – வெள்ளைப்
யங்கியைத் துரையென்ற
காலூர் போசே ...”

என்பதாகும்.

நாம் ஏற்கனவே ‘‘ஜயர்மார்’’ என்ற கட்டுரையில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளபடி, பிராமணன் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குரிய தூய தமிழ்ச் சொல் பார்ப்பான் என்பதாகும். பிராமணன் என்பது ஒரு வருணத்தை (அல்லது குலத்தைச்) சுட்டுவதாகும். ஜயர், என்ற தூய தமிழ்ச் சொல் ஒழுக்கம், அறிவு, பண்பு, அன்புடைமை ஆகியவற்றால் கிறந்து பெருமையிக்க தலைவர் அல்லது இறைவன் எனப்பொருள் படும். பார்ப்பனர்தான் ஜயர், ஜயர் தான் பார்ப்பனர் என்றால் மேற்குறித்த பாடலே அர்த்தமற்றதாகவிடும். (இது போலவே பரங்கி என்றால் துரையென்றோ துரை என்றால் பரங்கி என்றோ பொருள்ஸ்ல, துரை = தலைவன்)

(7ம் பக்கம் பார்க்க)

திருமூலரும் பாரதியாரும் ஐயர்மாரும்

(மே பக்கத் தொடர்ச்சி)

பிராமணர் எல்லோரையுமே - ஒழுக்கம், பண்பு, கல்வியறிவு, அன்புடைமை போன்றவற்றைக் கருத்திற் கொடாது - பிறப்பை மட்டுமே வரைவிலக்கணமாகக் கொண்டு - தலைவர்களாக அல்லது இறைதன்மை உடையவர்களாக ('சாமி சாமி' என) ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. பின்னர் ஐரோப்பியன் (வெள்ளையன்) வந்த பின் அவனைத் தலைவராக ஏற்றுக்கொண்டு 'துரை, துரை' எனப்பின்னே திரிந்து சேவகம் செய்த காலமொன்றும் இருந்தது. அந்தக் காலமெல்லாம் போய்விட்டது. புது யுகம் சுதந்திரத் தோடு பிறந்து விட்டது. பிராமணன் தான் தலைவனென்றுமில்லை என்று தான் பாரதியார் பாடினார். அப்படியாயின் இப்போயார் தலைவர்? யார் பெரியர்? என்ற வினாக்களுக்கும் விடைதரப் பாரதியார் தவறவில்லை. மூன்றாம் பாடவில் விடையளிக்கிறார்:

..... இனி நல்லோர் பெரியசென்னும் காலம் வந்ததே.....

ஆம். ஒழுக்கம், பண்பு, அறிவு, அன்பு நிறைந்த நல்ல வர்களைத் தான் இப்போ நாம் தலைவர்களாக - பெரியவர்களாக - மரியாதைக் குரியவர்களாக - இறைதன்மை உடையவர்களாக கொள்கிறோம்.

இதையே பாப்பாப் பாட்டிலும்,
‘நீதி உயர்ந்த மதி, கல்வி - அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர் ...’
என்கிறார் மகாகவி.

திருவள்ளுவரும் இதையே,

‘அந்தனர் என்போர் அறவோர்மற்
நெவ்வயிர்க்குஞ்
செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்’

என்கிறார். பிறப்பால் அல்ல, ஒழுகலால் தான் அந்த ணனாக முடியும் என்பதுவே திருவள்ளுவர் நிலைப்பாடு.

பார்ப்பனர், ஐயர் என்ற முற்றிலும் வேறுபட்ட இருதாய தமிழ்ச் சொற்களைப் பொருளிந்து பயன்படுத்தி யுள்ள மகாகவியைச், சிறிதும் நாக்கஸாது. உயிருடன் இருந்தால் ‘பதம் பார்த்து விடுவேன்’ என்ற தோரணையில் கட்டுரையாசிரியர் சாடியிருக்கிறார். பதங்களை (சொற்களைப்) பதம் பார்ப்பதில் முனைவரெனப் பட்டம் குட்டிக் கொண்டுள்ள கட்டுரையாசிரியர் உடலினைப் பதம் பார்க்கக் கூடியவர் போலக் கார்ச்சித்திருக்கிறார்.

மகாகவிக்கு ஐயர்மாரில் ஏதோ தனிப்பட்ட கோபம் இருக்க வேண்டும் என்கிறார் கட்டுரையாசிரியர். சின்னச் சாமி ஐயரின் மகனாகப் பிறந்து சுப்பிரமணிய ஐயர் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டுப் பின்னர் பதினொரு வயதில் பாரதி எனும் பட்டம் பெற்றுச் சுப்பிரமணிய பாரதி யானவர் மகாகவி. அவ்வாறிருக்க மகாகவிக்கு ஐயர்மாரில் கோபம் என்பதுவும் பொருத்தமற்ற கூற்றே.

கட்டுரையாசிரியர் ‘பதம் பார்த்துள்ள’ திருமூலரது பாடலை நோக்குவோம்:

“போ கொண்ட பார்ப்பன்
பிரான் நனை அர்சிஸ்தால்
போர் கொண்ட வேந்தாக்குப்
பால்லா வியாற்யாம்
பார் கொண்ட நட்டுக்கும்
பஞ்சம் ஜம் என்றே
சர் கொண்ட நந்தி நெரிந்துரைத்தானே”

இது திருமந்திரத்தில் இரண்டாம் தந்திரத்தில் திருக் கோயில் இழிவு என்ற மகுடத்தின் கீழ் வரும் ஐந்து பாடல்களில் ஒன்று. இவ்வைந்து பாடல்களும் திருக் கோயிலுக்குச் செய்யும் இழிவால் வரும் கேடுகளைக் கூறுகின்றன. ஒரு இடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவவிங்கத்தைப் பிடிச்சி எடுத்தால் ஏற்படும் தீமைகளை முற்பாடலும், கோவிற் கட்டடங்களுக்குச் சேதமேற்படுத்துவதால் ஏற்படும் தீமைகளை இரண்டாவது பாடலும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. கோவில்களில் நடைபெற வேண்டிய பூசைகள் தப்பினால் என்னவாகுமென்று மூன்றாவது பாடலும் பூசைகள் தடைப்பட்டால் எவ்வாறான தீமைகள் ஏற்படுமென நான்காவது பாடலும் கூறுகின்றன. இம் மூன்றாம், நான்காம் பாடல்கள் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டிப் பேசப்படுவன. மேலே தரப்பட்டதாகிய ஐந்தாவது பாடல் தகுதி பெறாத பெயராளில் உள்ள பிராமணன் சிவபிரானுக்குப் பூசை செய்தால் ஏற்படும் கேடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அப்பாடவின் பொருள்:

‘தகுதிபெறாத பெயராளில் உள்ள பிராமணன் சிவபெருமானுக்குப் பூசை செய்தால், போர் மேல் செல்லும் மன்னர்க்குப் பொல்லாத வியாதி உண்டாம். உலகம் முழுவதும் வியாபித்துதுள்ள நாட்டில் பஞ்சமும் உண்டாகும்’ என்று சிறப்பு மிக்க நந்தியை பெருமான் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளான்’

என்பதாகும்.

நந்தியை பெருமானே திருமூலரோ எவரையும் கண்டிக்கவில்லையே. பெயராளில் - அதாவது பிராமணருக்கு இருக்க வேண்டிய ஒழுக்கம், பண்பு, அறிவு அன்பு ஆகிய இலக்கணங்கள் இன்றி - அந்தக் குலத்தில் பிறந்தவன் என்ற ஒரே காரணத்தால் மட்டும் - பிராமணன் என அழைக்கப்படுவன் கோயிலில் பூசை செய்தால் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் என்ன விபரீதங்கள் ஏற்படும் என எச்பரிப்பது கண்டனமா?

“ஏன் அப்படிச் சொன்னாரோ தெரியாது. ஒரு வேளை இருக்கலாம்’ என்ற கூற்று மூலம் கட்டுரையாசிரியர் தமக்கு இப்பாடவின் பொருளைக் கிரகித்துக் கொள்வதில் இருக்கும் கஷ்டத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்வாறான நிலையில் உள்ள முனைவராகிய கட்டுரையாசிரியர் இப்பாடலை நெருங்கியிருக்கக் கூடாது. பாடவின் பொருளைப் புரிந்திருந்தால், அல்லது புரிந்து கொண்டு உள்நோக்கம் எதுவுமின்றி எழுதியிருந்தால், ‘நம்மிடையே காணப்படும் ஐயர்மாரைக் கண்டித்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புவோமாக’ என்று சமாளித்து, விக்கி விழுங்க

(13ம் பக்கம் பார்க்க)



திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்க அந்தனர் வானவ ராணினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்துசாதனம்

விக்கிரம் ஷு ஆடி மீ 30 எ (14-08-2000)

இளைஞர் பிரச்சனையும் பெற்றோர் ஆசிரியர் கடமையும்

நல்லூர்த் திரு வி மா ஆரம்பமாகி விட்டது. ஆலயச் சூழலில் இளைஞர்கள் சிலரது கேட்கிறதனங்கள் பற்றிய செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. “இவர்களைத் திருத்த முடியாது” என்று நமுக்கவோர் பலர். அது சரியன்று. இளைஞர்களின் ஒழுக்கம், நடத்தை, பண்பு, என்பவற்றைப் பொறுத்த வரை, அவற்றை அவர்களில் உருவாக்கும் பொறுப்பை, சமூகத்தில் வாழ்கின்ற பெரியவர்களும், முத்தவர்களும் தட்டிக்கழிக்கக் கூடாது என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

எல்லாக் குழந்தைகளும் பிறக்கும் போது தூய்மையான இயல்பும் கள்ளம், கபடம், வள்சகம், குது, பொய் அற்ற சுபாவமும் கொண்டவர்களாகவே இருக்கின்றனர். அக்குழந்தைகள் வாழ்ந்து நல்லவர்களாவதும் கெட்டவர்களாவதும் அவரவர் வாழ்கின்ற வளர்க்கப்படுகின்ற - சமூகச்

குடும்பமும் அது கல்விகற்கின்ற பாடசாலையுமே அமைந்து விடுகின்றது. பின்னை தவறான வழியிற் செல்கின்றது என்றால், அதற்குரிய பொறுப்பை அப்பின்னையின் குடும்பத்தினரும் அப்பின்னை படிக்கும் பாடசாலையுமே ஏற்க வேண்டும்.

பின்னைகள் பெற்றோரைப் பின்பற்றுகின்றனர். பெற்றோர் பின்னைகளுக்கு முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டாது, பின்னைகளைக்குறை கூறுவதில் பயனில்லை.

“தேவாரம் படி என்றால் கேட்கிறானில்லை, எனப் பின்னையைக் குறைக்குறும் பெற்றோர், ஆரம்பவயது முதலே முழுக்குடும்பமும் தினமும் ஒரு வேளையாவது ஒன்று சேரவிருந்து கூட்டாகத் திருமூறை ஒதி, பின் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடலைப் பாடுதல் என்னுமோர் வழமையை ஏற்படுத்தியிருந்தால் - அப்பின்னையை அரவணைத்து மெச்சி - ஊக்குவித்திருந்தால் - நிச்சயம் அப்பின்னை தேவாரம் பாடப்பின்னிற்காது. இது ஒரு உதாரணம். இது போலவே நல்ல மழக்கங்களைக் கட்டலையிட்டுச் செய்விப்பதை விடுத்து - அப்பழக்கங்களில் விருப்பத்தை ஏற்படுத்தும் வழி முறைகள், உற்சாகப்படுத்துதல், வாழ்ந்து காட்டுதல் மூலம் நல்ல பலனைப் பெற முடியும்.

ஆலயத்துக்குச் சென்றால் என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்று எதுவித பயிற்சியும் அளிக்காது? ஆலய அமைப்பு - அங்கு நடைபெறும் நிகழ்வுகள் அதிற் பொதிந்து கொட்கும் தத்துவங்கள் பற்றிப் பின்னைக்கு எடுத்து விளக்காது - அப்பின்னையைத் தன்னுடன் சிறுவயது முதலே ஆலயத்துக்கு அமைத்துச் சென்று பயிற்றுவித்து ஆலயமத்திலும் பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், சமுதாயப் பெரியவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கலந்துரையாடி முயற்சிக்க வேண்டும்.

வா’ என வளர்ந்த பின்னைக்கு கட்டளை பிறப்பித்தால் அதில் பின்னைக்கு ஆரம்ப வருவதெல்வாறு?

பண்ணி செய்யா? சங்கீதமா? பரதமா? உடற்பயிற்சியா? உலகம் பற்றிய பொதறிவா? ஆங்கில அறிவா? சமய அறிவா? இவற்றுக்கெல்லாம் எனது பின்னைக்கு நேரமில்லை, பாடசாலைக்கும் தனியார்கல்வி நிறுவனத்திற்கும் சென்று படிக்கத்தான் நேரம் போது மானது, பின்னை பத்து D யும் நான்கு A யும் எடுக்க வேண்டும். அதுதான் குறிக்கோள் என்ற பெற்றோரின் கோட்பாடும் பின்னையை முழுமனிதனாக உருவாக்க உதவமாட்டாது.

பாடசாலைத் தேர்வுகளில் சிறப்புப்புள்ளி பெற வேண்டுமென்ற நோக்குடன் சமய பாடத்தைக்கற்பிப்பதில் - கந்பதில் - எது வித பயனுமில்லை. பாடத்திட்டத்திற்கு வெளி யேயும் மாணவரைப் பயிற்று விக்குவேண்டிய கடமைப்பாடு சமயபாடு ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு. சமய பாட வகுப்பிலாவது மனித விழுமியங்கள் போதிக்கப்பட வேண்டும். சமூக கலாசாரங்களைப் பேண வேண்டிய அவசியத்தையும் எதிர்பாலாருடன் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் பழகவும், தொடர்புகொள்ளவும் வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணரச்செய்ய வேண்டியது இன்வாசிரியர்களுக்கு கடமையாகும். சமய பாட ஆசிரியர்கள் இதற்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்.

இளந்தந்தியினரே நமது சமூகத்தை நல்ல முறையில் வைக்கவேண்டியவர்கள். ஆகவே குடும்பமும் பாடசாலையும் ஆசிரியர்களும் அப்பின்னைக்கு நல்ல லாமுக்கப்பயிற்சியளித்து அவர்களை ஒழுக்கமுள்ள நல்ல மனிதர்களாக வளர்த்துவிட வேண்டும். அதற்குரிய சிறந்துகுழுவைக்கூடும் நிகழ்வுகள் அதிற் பொதிந்து கொட்கும் தத்துவங்கள் பற்றிப் பின்னைக்கு எடுத்து விளக்காது - அப்பின்னையைத் தன்னுடன் சிறுவயது முதலே ஆலயத்துக்கு அமைத்துவிலும் பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், சமுதாயப் பெரியவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கலந்துரையாடி முயற்சிக்க வேண்டும்.

அந்தணர்க்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்த பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதர் குருக்கள் அன்னாரது மறைவு சௌ உலகிற்குப் பேரிழப்பு

வடமொழிப் புலமையிலும் சௌவாகமக்கிரியை நெறியிலும் ஈழத்தில் தலைசிறந்த விற்பனைராக விளங்கிய பேராசிரியர் கார்த்திகேயர் குருக்கள் கைலாசநாதர் குருக்கள் அவர்கள் 07-08-2000 ஆம் திங்டி அவுஸ்தி ரேவியாவில் இறைப்பதம் அடைந்தனர் என்ற துயரச் செய்தி சௌ நல்விதயங்களைப் பெரிதும் வேதனைக் குள்ளாக்கி விட்டது. பேராசிரியர் அவர்கள் வடமொழி யையும் சௌவாகமக் கிரியை நெறியையும் துறைபோகக் கற்றவர் என்பதால் மட்டுமென்றி, தாம் கற்றபடி ஒழுகி வாழ்ந்து காட்டிய செம்மையினாலேயே பெரிதும் போற்றப்பட்டார்; மதிக்கப்பட்டார்; வணக்கப்பட்டார்.

முன்னேஸ்வரம் வடிவாம்பிகா சமேத முன்னெந்தாத சுவாமி திருக்கோவிலில் — சிறப்பாக நவராத்திரி காலங்களில் — குருக்கள் அவர்கள் பிரதம குருவாயமர்ந்து கிரியைகளையும் அபிஷேகாதிகளையும் கரிசனன்யோடும் திரிகரண சுத்தியோடும் செய்து வைக்கும் மாட்சி, அவர் வடிவாம்பிகை அன்னையிடம் கொண்டிருந்த மாறிலா அன்பு, பயபக்திக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாயமைந்து ஏவரையும் ஆனந்த பரவசத்தில் ஆழ்த்துவதாயிருந்தது

புலமை, ஒழுங்கம், பண்பு, பக்தி, அன்பு யாவும் ஒருங்கு திரள் அந்தணர்க்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்து காட்டியவர் — தம்மை விளம்பரப்படுத்தாது அமைதி யாகச் செயற்பட்டவர் — தமது நடை, உடை, பாவனை மூலமாக ஏனையோருக்கு முன்மாதிரியாக விளங்கியவர் — குருக்கள் அவர்கள்.

தேர் வகளில் சித்தியைய்திப்பட்டம் பெறவும், தொழில் வழியிடுப் பெறுவதற்குமாகவே கல்வி என்றல் லாது கல்வியின் பயன் “நற்றாள் தொழல்” என்ற வளர்ணுவர் கோட்பாட்டிற்கையை வாழ்ந்தவர், குருக்கள் அவர்கள்.

1921 ஆம் ஆண்டு நல்லூரில் பிறந்த பேராசிரியர் கைலாசநாதர் குருக்கள் அவர்கள், யாழிப்பாணம் பரமேஸ்வராக கல்லூரியில் பாடசாலைக் கல்வியையும் வியாகரண சிரோமணி திட்டி, தீதாராம சால்திரிகளிடம் வரன் முறைக் கல்வியையும் பெற்றார். 1948 ஆம் ஆண்டு வடமொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியார். 1950 ஆல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் (M.A) 1960 இல் இந்திய பூனை பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

எமது நோக்கு...

அன்பார்ந்த வாசக்களே!

வணக்கம்

இவ்விதமில் பிரசரமாகும் “‘ஜயர்மார்’”, “‘திருமூலரும் பாரதியாரும் ஜயர்மாரும்’” எனும் இரு கட்டுரைகளும் யாழிப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் இருபத்திரிகைகளுக்கிடையே கசப்புணர்வை உருவாக்கும் நோக்கில் எழுதப்பட்டதாக எவரும் கருதக்கூடாது.

ஆயிரம் மலர்கள் மலரவேண்டும். எல்லாப் பத்திரிகைகளும் வளர்ச்சியையை வேண்டும் — அதுவே ஆரோக்கியமான ஜனநாயகத்துக்கு ஆணிவேர் — கீரக்கடைக்கும் எதிர்க்கடை வேண்டும் — என்பதுவே எமது நோக்கு.

பத்திரிகைகளுக்கிடையே கசப்புணர்வு ஏற்பட்டு விடும் என்பதற்காகச் சைவத்திருமுறையிலுள்ள ஒரு பாடலைக் கொச்சைப்படுத்தி எழுதியிருப்பதைப்

குருக்கள் அவர்கள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தில் வடமொழி விரிவுரையாளராக இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தார். 1974 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் யாழிப்பாகம் ஆரம்பிக்கப் பட்ட போது, இந்து நாகரிகத்துறையின் முதற் பேராசிரியராகவும் தலைவராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். குருக்கள் அவர்களது வழிகாட்டுக்களில் இந்துநாகரிகக் கல்வி யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெருவளர்ச்சி கண்டது.

1986 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் அவர்கள், இளம் சிவாச்சாரியர் களை உருவாக்க, 1987 ஆண்டு தமதில்லத்தில் ஸ்ரீவித்யா குருகுலமென்றை நிறுவினார். யாழிப்பாணத்தில் நிலவிய சூத்திலைகளால் இக்குருகுலம் ஒரு அறிவுமையாக உருவாக முடியாமற் பேசன்னு தூரதின்டு வசமானதே.

பேராசிரியர் அவர்கள் உலக இந்து மாநாடுகளில் தலைமையேற்றும் பல ஆய்வு நிறுவனங்களில் ஆகமக்கிரியைகள் பற்றியும் விரிவுரை நிகழ்த்தியவர்.

குருக்கள் அவர்களை அவரின் வடமொழிப் புலமையை மெச்சிகாஞ்சி காமகோட்டிப்பட்டாதி அவர்கள் கொரவித்துள்ளார்கள். 1993 ஆம் ஆண்டு இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்ச வேதாகம மாமணி என்ற பட்டத்தையும் தமிழ்நாடு அழகப்பாக கல்லூரிச் சிவநெறிக்கழகத்தினர் ‘சிவாகம ஞான பானு’ என்ற பட்டத்தையும் வழங்கி கொரவித்தனர். 1998 ஆம் ஆண்டு குருக்கள் அவர்களை யாழி பல்கலைக்கழகம் இலக்கியகலாநிதி பட்டம் வழங்கி கொரவித்தது.

குருக்கள் அவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட சமஸ்கிருத இலகு போதம் I, II, வடமொழி இலக்கிய வரலாறு, சைவத் திருக்கோவில் கிரியை நெறி, இந்துப்பண்பாட்டின் சில முக்கிய அமசங்கள், ஸ்ரீசக்ரஷ்ணஜை — ஸ்ரீவித்யா சபர்யா பத்ததி தொகுப்பு, திரந்தா சர இலதோதம் போன்ற நூல்கள் வடமொழி, சமயம், கிரியை, பண்பாடு ஆசியதுறைகளில் அவரது பங்களிப்பை என்றும் நினைவில் வைத்திருக்கும்.

குருக்கள் அவர்களது ஆன்மா வடிவாம்பிகையின் பாதாரவிந்தங்களில் என்றுமின்பம் பெருது நிலையில் குதாகிலித்திருக்க எல்லாம் வல்ல வடிவாம்பிகா சமேத முன்னெந்தாத சுவாமியை வழுத்திப் பிரார்த்திப் போமாக. — ஆசிரியர்

பார்த்துக் கொண்டிருக்க எமது மனச்சாட்சி இடந்தரவில்லை. நாவலர் பெருமானின் நோக்கங்களை முன்னெடுத்துச் செல்ல உருவான சைவபரிபாலன சபையினால் வெளியிடப்படும் இந்துசாதனம் இவ்விடயத்தில் மொன்மாயிருக்க முடியாதல்லவா?

முன்னர் இதேபோன்றதொரு நிலை இந்தியத் தலைநகர் புதுதில்லியில் தீபாவளி தினத்தன்று போபான்டவர் மதமாற்றம் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் ஏற்படுத்தியது. அப்போது மதமாற்றத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களை வெளிச்சுத்திற்குக் கொண்டுவந்து (புத்தகம் 110 இதழ் - 9) சைவசமூகத்தை விளிப்புடன் இருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டோம். அச்சமயம் எம் நடவடிக்கையை கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு எதிரான பிரசாரமாகக் கருதிவிடவேண்டாம். மதமாற்றத்திற்கு எதிராக விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கையே அது என வலியுறுத்தியிருந்தோம்.

இப்போதும் எமது நிலைப்பாடு எந்தவொரு நாளேட்டிற்கும் எதிரானதல்ல. குறித்த கட்டுரையில் கூறப்பட்ட சிலகருத்துக்களுக்கே எதிரானது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறோம். — ஆசிரியர்

மனத்திருத்தம் தேவை

(1ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்துசாதனம் கடந்த இதழ்த் தலைப்புச் செய்தி யில், ‘‘நாட்டின் இரு பெரிய கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு நீதியான தீர்வுத்திட்டத்தை முன் வைக்குமானால் - அது இந்நாட்டின் அரசியற் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய மைல் கல்லாகக் கணிக்கப்படும்’’ எனக் குறிப் பிட்டிருந்தான். கடந்த இருவார்காலப் பகுதியில் நாட்டிலும் நாடாஞ்சுமன்றிலும் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளிலிருந்து எமது நாடு அரசியற் பண்பாட்டில் முதிர்ச்சியடையவில்லை என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்களியாகுறது.

ஆனால் கட்சியிலிருப்போர் தமிழர் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண முன்வரும் போதெல்லாம், எதிர்க்கட்சியினர் அதனை எதிர்ப்பதையே கடமையாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வந்தனர். இது மாறி மாறி ப் பதவிக்கு வந்த இரு பிரதான கட்சிகளின்தும் ஆட்சிகளின் போதும் நடைமுறையில் இருந்தது.

அப்போக்கைக் கைவிட அவை தயாராகவில்லை.

பெளத்த மகாசங்கத்தினரைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பாத காரணத்தாலேயே இரு பிரதான கட்சிகளும் தமிழர் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட யோசனைகளை எதிர்த்து வந்தனர்.

இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுக்காக முன்வைக்கப்படும் எந்த ஒரு அரசியல் தீர்வும் மகாசங்கத்தினரின் ஒரு மித்த ஆதரவு இல்லாமற் கைகூடப் போவதில்லை என்பதைக் கடந்த கால வரலாறும் சமீபத்திய நிகழ்வுகளும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுக்கு யுத்தம் தான் ஒரே வழி என்பதே பெளத்த மகாசங்கத்தினரது நிலைப் பாடு.

அவர்கள் இரு கட்சியினரையுமே அரசியல் தீர்வு முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டாமென எச்சரித்திருக்கிறார்கள். மகாசங்கத்தினரின் இம் மனப்போக்கு நாட்டைப் பேரழிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்லவே உதவும்.

அரசியல் வாதிகளும் மகாசங்கத்தினரும் அவர்களது மனப்போக்கை மாற்றிக்கொள்ளாவிடின் சமாதானக் கதவு திறப்பட வாய்ப்பில்லை. மனம் திருந்தாத நிலையில் சட்டங்கள் மூலம் ஏற்படுத்தப்படும் தீர்வுகள் செயற்படுத்த முடியாத தீர்வுகளாகவே அமையும். சம்பந்தப்பட்டோர் தாங்க ரீதியாகச் சிந்தித்துத் தமது மனப்போக்குகளை மாற்றிக் கொள்ள இன்னும் அதிக கால அவகாசம் இல்லை. தாமதிப்பது நாட்டிற்கு பேரழிவை ஏற்படுத்தும். இவர்களது மனப்போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட இறைவன் அருள்புரிவானாக.

சைவயார்பாலன சபை, யாழ்ப்பாணம்

சைவநெறித் தேர்வு - 2000

முக்கிய அறிவித்தல்

1. ஆண்டு 2 முதல் 12 வரையுமான மேற்படி தேர்வுக்கு கல்வித் தினைக்களப் பாடத்திட்டப்படியும் - அவர்களால் வெளியிடப் பட்டதும் தற்போது நடைமுறையில் உள்ளுமான சைவநெறி நால்களைத் தழுவியுமே வினாக்கள் தயாரிக்கப்படும் என்பதனை இத்தால் அறியத்தருகிறோம்.
 2. நாட்டின் யுத்தநிலை காரணமாக இடம் பெயர்ந்த மாணவர்கள் தற்போது கல்வி கற்கும் பாடசாலைகள் மூலம் மேற்படி தேர்வுக்குத் தோற்றலாம். இம்மாணவர்கள் தாம் முன்பு கல்வி கற்ற பாடசாலைப் பெயரினையே குறிப்பிடவேண்டும். விண்ணப்பப் படிவம் தேவைப்படுவோர் பரீட்சைப் பகுதியுடன் தொடர்பு கொள்ள மாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.
 3. விண்ணப்ப இறுதிநாள் 31-08-2000 இலிருந்து 15-09-2000 வரை நீடிக்கப்பட்டுள்ளது.
- பரீட்சைப் பகுதி,
125, அரசடி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சைவப்புலவர் வ. கந்தசாமி

தேர்வுச் செயலர்

சைவசமயம் பெருநாள்கள்

(ஆடி இரண்டாம் பூரண முதல் ஆவணிப் பூரண வரை)

ஆடி	30 ஏ (14-08-2000)	திங்கள்
ஆவணி	01 ஏ (17-08-2000)	வியாழன்
	03 ஏ (19-08-2000)	சனி
	06 ஏ (22-08-2000)	செவ்வாய்
	11 ஏ (27-08-2000)	ஞாயிறு
	13 ஏ (29-08-2000)	செவ்வாய்
	16 ஏ (01-09-2000)	வெள்ளி
	18 ஏ (03-09-2000)	ஞாயிறு
	22 ஏ (07-09-2000)	வியாழன்
	26 ஏ (11-09-2000)	திங்கள்
	27 ஏ (12-09-2000)	செவ்வாய்
	28 ஏ (13-09-2000)	புதன்

— பூரண
— ஆவணி மாதப்பிறப்பு
— சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்
— கார்த்திகை விரதம்
— பிரதோஷ விரதம்
— அமாவாசை விரதம்
— விநாயக சதுர்த்தி விரதம்
— ஷஷ்டி விரதம்
— ஆவணி மூலம்
— பிரதோஷ விரதம்
— நடேசரபிழேகம்
— பூரண.

ஜயர்மார்

(ஏம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“ஜயர் கோலம் அங்கு அளித்து அகன்றிட”, என்கிறார். இங்கும் ஜயர் என்பது இறைவனைக் குறிக்கிறது.

சுந்தரர்க்காகப் பரவையாரிடம் தூது சென்ற இறைவனைச் சேக்கிழார் “அருமலை முனிவரான ஜயரை”, “..... நம்பிக்கு ஜயர் தாம் அருளிச் செய்வார்”, “ஜயர் அங்கு அனைந் த போதில்” போன்ற வரிகளில் ஜயர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறாக இறைவனை அல்லது முனிவர் அல்லது வேதியர் வேடத்தில் மறைந்து வந்த இறைவனை ஜயர் என அழைக்கப்பட்டமைக்குப் பெரியபுராணத்திலிருந்து ஏராளமான சர்தர்ப்பங்களைக் காட்டலாம். விரிவானால் விடுத்தனம்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, ஜயர் என்ற சொல் இறைவனை மட்டும் தான் சுட்டுகின்றதா என்ற வினா எழும். அதற்கு விடை: இல்லை. பெரியோர், பெருமையிற் சிறந்தோர் அனைவரையும் குறிக்க ஏற்படுத்த சொல் இது என்பதைக் காட்டுவாம்.

திருஞானசம்பந்தர் பிராமண குலத்தில் தோன்றிய வர். திருநீலகண்ட யாழிப்பானர் பாணர் குலத்தில் தோன்றியவர். பாணர் குலம் தாழ்ந்த குலமாகக் கருதப்பட்ட காலமது. பாணரும் அவர் மனைவியாராகிய மதங்களுளாமணியாரும் ஞானசம்பந்தரை வணங்க யாழுடன் சீகாழிப்பதிக்கு வருகின்றனர். சம்பந்தப் பெருமான் அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்கிறார். சம்பந்தப்பெருமானை வணங்கி மகிழ் சிறக்கிறார்கள் தம்பதிகள். அப்போது அளவிலா மகிழ்ச்சியனார் தமை சம்பந்தப்பெருமான் நோக்கி “ஜயர் நீர் உளமகிழ் இங்கணைந்த உறுதியுடையோம்...” எனக்கூறி “இளநிலா நகை முகிழ்புப்” அழைத்துச் சென்றதாகச் சேக்கிழார் கூறுகிறார். இங்கு தம்மைவிடத் தாழ்ந்த குலத்தவர் எனக் கருதப்பட்டவராகிய ஒருவரை “ஜயரே” என ஞானசம்பந்தப்பெருமான் அழைக்கிறார். இங்கு ஜயர் என்ற சொல் பெருமையிற் சிறந்த ஒரு பெரியவர் எனப் பொருள்படுகிறது.

ஞானசம்பந்தப்பெருமான் பாடியருநும் திருப்பதி கங்களை யாழில் இட்டு வாசிக்கும் பெரும்பேற்றைப் பெற்ற பாணணாரினது திருவைதார தலமான திருவெருக்கத்தம் புலியூருக்கு சம்பந்தப்பெருமான் எழுந் தருஞிறார். அப்போ பாணணார் அவரை வணங்கி “இப்பதி அடியனேன் பதி” என்கிறார் இதைக் கேள்வி யுற்ற சம்பந்தர்.

“ஜயர் நீர் அவதரித்திட இப்பதி அளவில் மாதவம் முன்பு செய்தவாறு”

எனச் சிறப் பித்துக் கூறுகிறார். அவதாரம் என்பது உயர்ந்த பிறப்பு எனப் பொருள்படும். இங்கும் ஞான சம்பந்தர் “பெருமைசால் பெரியோன்” என்ற பொருளிலேயே பாணரை ‘ஜயர்’ என அழைக்கிறார்.

தருமபுரம் என்ற திருப்பதிக்கு ஆணுடைய பிள்ளையார் எழுந்தருளியபோது, “திருப்பதிகத்து உண்மை பூதலத்தோர் கண்டத்தும் கலத்தினிலும் நிலத்து நூல்

புகன்ற பேத நாத இசை முயற்சிகளால் அடங்காத வகை”யை நிலை நாட்ட வேண்டியேற்பட. “மாதர் மடப்பிடி” எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறார். சம் பந்த ர் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தி முடித்த பின் யாழிப்பானர் அப்பதிகத்தின் இசையினை இசைக்க முயன்று தோல்வியடைகிறார். அதனால் யாழை முரிக்க முயல்கிறார். அப்போது சம் பந்தர் அதனைத் தடுத்து அருளி

“ஜயரே உற்ற இசை அளவினால் நீர் ஆக்கிய இக்கருவியினைத் தாரும்” எனக்கூறி அதனைத் தம் கையில் பெற்றுக்கொண்டு

“ஜயர் நீர் யாழ் இதனை முரிக்குமதென?

.. திருவருளின் பெருமையெலாம் தெரியந்தபால் எய்திய இக்கருவியினில் அளவு படுமோ?

..... சிந்தையால் அளவுபடா இசைப் பெருமை

செயலளவில் எய்துமோ?

நீர் இந்த யாழினைக் கொண்டே இறைவர் திருப்பதிக இசை இதனில் எய்த வந்தவாறே பாடி வாசிப்பீர்”

எனக்கூறி ஆணையிட்டு யாழினைப் பாணரின் கையிற் கொடுக்கிறார்.

சம்பந்தப்பெருமான் நாயனாரைப் ‘பாணர்’ என்றோ ‘பாணனாரே’ என்றோ ஒரு போதும் அழைக்காது ‘பெருமைசால் பெரியோய்’ எனப் பொருள்பட ‘‘ஜயர்’’ எனவே அழைத்ததாகச் சேக்கிழார் செந்தமிழ் செய்திருப்பது ஆற்று சிந்தித்து உணரப்பட வேண்டியது.

நந்தனார் புலையர் குலத்தில் தோன்றியவர். சிதம்பர சபாநாயகரை வழிபடத் தம்பிறவி தடையாயிற்றே என மனம் வருந்திய வண்ணம் தூங்குகிறார். ஆடவல்லான், “திருத்தெரண்டரவர் வருத்தமெல்லாம் தீர்ப்பதற்கு முன்னணைந்து கனவின் கண்முறைவெல்லாமும் அருள் செய்கிறார்.

“இப்பிறவி போய் நீங்க எரியினிடை நீ முத்தி முப்புரிநால் மார்ப்பருடன் முன்னணவாய்”

என நந்தனாருக்கு மொழிகிறார். தில்லைவாழ் அந்தனர் கனவிற் சென்று எரியமைக்க ஆணையிடுகிறார். இறைவரது கட்டளையைக் கேட்ட தில்லைவாழ் அந்தனர் யாவரும் திருநாளைப் போவாரை அனுகி,

“ஜயரே அம்பலவர் அருளால் இப்பொழுது அணைந்தோம் வெய்ய சூழல் அமைத்து உமக்குத் தரவேண்டு”

எனக் கூறுகிறார்கள். இங்கு தில்லைவாழ் அந்தனர் களே திருநாளைப் போவாரை “சாதி குலம் பிறப் பென்னும் சுழிப்பட்டுத்” தடுமாறாது “ஜயரே” என அழைப்பது கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டியது.

மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஜயர் என்ற சொல்லின் உயர்வை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. (12ம் பக்கம் பார்க்க)

ஜயர்மார்

(11ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஜயர்மார்:

‘அர்’ என்பது மரியாதை ஒருமை விதி ‘ஆர்’ என்பது மரியாதைப் பன்மை விகுதி. அன்னன்—அன்னர், தலைவன்—தலைவர், இறைவன்—இறைவர் என்பது போல் ஜயன் என்ற சொல் மரியாதை ஒருமை விகுதியுடன் சேரும்போது ஜயர் ஆகிறது. தலைவி! இறைவி! என்பது போல் ஜய என்பது விளிச்சொல். தம்பிமார், அன்னன்மார், குருக்கள்மார் போலவே ஜயர்மார் என்பது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஜயர்களை மரியாதையுடன் குறிக்கும் சொல்லாகும். அதில் எதுவித இலக்கணப் பிழையோ பொருட் பிழையோ தரக்குறைவோ இல்லை.

பிராமணம் ஜயநும்:

பிராமணர் என்பது ஒரு வருணம் அல்லது குலம். அவ்வருணத்தவரது பெயர்களுடன் சர்மா என்ற பதம் இணைத்திருக்க வேண்டுமென மநுதர்ம சால்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதாக ஒரு முன்னாள் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் கூறுகிறார். சர்மா என்றால் சாந்தி, சமாதா என் எனப் பொருள்படும் எனவும் அறிகிறோம். பிராமணர்கள் உலகில் சாந்தி நிலவேண்டியாகங்கள் செய்யும் வருணத்தவர்களாக இருந்ததால் சர்மா என்ற பதம் சேர்க்கப்பட வேண்டியதாக சால்திரங்கள் விதித்திருக்கலாம். ஆனால் எக்காலத்தினாயினும் சகல பிராமணர்களது பெயருடனும் சர்மா என்ற பதம் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததற்கு ஆதாரமில்லை.

இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த பிராமணர்கள் வெவ்வேறு பிரிவினாக வாழ்ந்து வந்ததால் அவர்கள் தமது பிரிவை எடுத்துக்காட்டிச் சிறப்பிக்கும் வகையில் தங்கள் பெயருடன் தமது பிரிவை அடையாளம் காட்டும் சொல்லலேயே இணைத்துக் கொண்டனர். உதாரணமாக தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தம்மைத் தீசிதர் என இனங்காட்டிப் பெருமை கொள்கின்றனர். வேறொரு பிரிவினர் பட்டர் எனப்படுகின்றனர் (உதாரணமாக அபிராமிப்பட்டர்). கேரளாவில் நம்புதிரி என்ற பிராமணப் பிரிவினர் செல்வாக்குள்ள வர்களாக விளங்கினர். வட இந்தியாவிலே சர்மா என்ற பதத்தை இறுதியாகக் கொண்ட செல்வாக்குள்ள குடும்பங்களைக் காணலாம். (உதாரணமாக முன்னாள் இந்திய ஜனாதிபதி சங்கர் தயான் சர்மா அவர்கள்).

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தளவில், சிவனை முழு முதலாகவும் செவாகமங்களை (வேதத்துடன்) பிராமண நூலாகவும் ஏற்றுக் கொண்ட பிராமணர்களான சிவப்பிராமணர்கள் தமது பெயர் களுடன் ஜயர் என்ற பெருமை மிக்க தமிழ்ச் சொல்லலையும் விஷ்ணுவை முழு முதலாகவும் வைஷ்ணவ ஆகமங்களை (வேதத்துடன்) பிராமண நூலாகவும் ஏற்றுக் கொண்ட பிராமணர்களாகிய வைஷ்ணவப் பிராமணர்கள் ஜயங்கார் என்ற பெருமை சால் தமிழ்ச் சொல்லலையும் தத்தமது பெயர் களுடன் இணைத்துக்கொண்டனர்.

சேவக்குருமார் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்களும் தங்கள் பெயருடன் ஜயர் என்ற சொல்லை இணைத்துக்

கொண்டனர். ஆகவே ஜயர் என்பது சிவப்பிராமணில் பெரும்பான்மையோரும் கோவிற் பூசைச் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ள ஏணை வருணத்தவர்களும் தம் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்ட சொல்லேயாகும். அது வன்றி ஜயர் என்றால் பிராமணன் என்றோ சேவகுரு என்றோ பொருள்ள. தமிழ்ப் பிராமணர்கள் ஜயர் என்ற பெருமை தரும் சொல்லைத் தமது பெயர்களுடன் இணைத்துக் கொண்டதால், ஜயர் என்றால் - பிராமணன் என்று பலரும் மயக்கமுறுமொரு நிலை இருப்பது மட்டுமே உண்மை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருப்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் யாழ்ப்பானத்தில் வடமொழி யையும் தென்தமிழையும் கசடறக்கற்ற பல பிராமணர்கள் இருந்தனர். அவர்களைல்லாம் தம் பெயருடன் ஜயர் என்ற சிறப்புமிகு சொல்லை இணைத்தே எழுதி னர். அவர்களுள் காசிவாசி செந்திநாதையர், புன்னாலைக்கட்டுவன் வித்துவான் சி. கணைசையர், மாதகல் சு. ஏரம்பையர், பன்னாலை சிவானந்த ஜயர், நல்லூர் கார்த்திகேய ஜயர், புன்னாலைக்கட்டுவன் கதிர்காமையர், நல்லூர் உ. வே. கனகசபாபதி ஜயர், இனுவில் நடராசையர், நல்லூர் அப்புக்குட்டி ஜயர், வட்டுக் கோட்டை இராமசாமி ஜயர், நல்லூர் இராமவிங்க ஜயர், வட்டுக் கோட்டை கணபதி ஜயர், வட்டுக் கோட்டை நாகேச ஜயர், காரைதீவு முருகேசையர், காரைதீவு சுப்பையர், மாதகல் அருணாசல ஜயர், வண்ணார் பண்ணை பொன்னுத்துரை ஜயர், உடுவில் மு. இ. இரத்தினேசுவர ஜயர், ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் (ஆதாரம்: வித்துவான் கணைசையர் எழுதிய ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் என்ற நூல்).

ஈழத்து வாக்கிய, கணித பஞ்சாங்க வெளியீட்டாளர்கள் இருவரும் காலாதிகாலமாகத் தமது பெயருடன் ஜயர் என்ற பெருமைதரு பதத்தைச் சேர்த்தே எழுதி வருகின்றனர்.

சமீபகாலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்து புகழ் பூத்த ஜயர்மாரில் வித்தியாபதியாக விளங்கிய பெருங்கல்வி மான் திரு. இலட்சமண ஜயர், சட்டசபை உறுப்பினராகச் சேவையாற்றியவரும் மலையகத் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் பிதா மகரென் ப் போற்றப்படுவருமாகிய திரு. சோ. நடேசையர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தென்னிந்தியாவில் மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையர், சர். சி. பி. இராமசாமி ஜயர், இளைப்பார்த்தி மன்ற நீதியரசர் கிருஷ்ணயர் போன்ற வர்கள் தமது பெயருடன் ‘ஜயர்’ ஒட்டியிருப்பதைப் பெருமைக் குறைவாகக் கருதவில்லை.

வடமொழியிலும் தென்தமிழிலும் பெரும்புலமை பெற்றிருந்த பெரியார்கள் சிலர் சுன்னாகம் குமார சுவாமிப் புலவருக்கு எழுதிய கடிதங்களை அவரது பரம்பரையினர் சிறு நூலாக 1984 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டிருந்தனர். அந்நூலில் செந்திநாதையர், உ. வே. சுவாமிநாதையர், வே. முத்துச்சாமி ஜயர் ஆகிய மூன்று ‘ஜயர்மாரின்’ கடிதங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று (13ம் பக்கம் பார்க்க)

ஜியர்மார்

(12ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கடிதங்களிலுமே இப்பெரியார்கள் தமது கையொப்பங்களைச் செந்திநாதன் என்றோ சாமிநாதன் என்றோ முத்துச்சாமி என்றோ எழுதாது செந்திநாதனாயன், சாமிநாதையன், முத்துச்சாமி ஜயன் என எழுதியிருப்பது ஆற்றுத் தீர்த்தத்தில் சிற்பாக அத்தாட்சிப் பத்திரத்தில் தமது பெயரின் இறுதியில் ‘ஜயர்’ என இருப்பதால் இவர்கள் அவ்வாறு கையொப்பமிடவில்லை. ஜயன் என்ற சொல்லோடு ‘அர்’ என்ற மரியாதைப் பூருமை விகுதியைச் சேர்த்து ‘ஜயர்’ எனப் பிறர் எம்மை அழைக்கிறார்கள். நாம் எம்மை அப்படி அழையாது ‘ஜயன்’ எனவே கையொப்பமிடுவாம் என்பது அவர்கள் மூவரினதும் ஒருமித்த உள்ளக்கிடக்கையாக இருந்துள்ளது என்பது தெளிவு.

கடந்த அறுபது, எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்நாட்டில் தமிழ், சமஸ்கிருதப் புலமைபெற்ற பிராமண ரெவரும் சர்மா என்ற பத்தைத் தம் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கடந்த அறுபது, எழுபது ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே முன்னர் தாமாக வரித்துக் கொண்ட ஜயர் என்ற சிறப்புமிகு சேர்க்கையைச் கைவிட்டு, சர்மா என்ற சேர்க்கையைச் சிறிது சிறிதாக வரித்துக் கொண்டனர் போல் தோன்றுகிறது. இது மனிப்பிரவாள நடையுடன் தொடர்புடையவொரு மாற்றமாகவும் இருக்கலாம். அல்லது ‘நாகரிகம்’ கருதிய ஒரு செயற்பாடாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் தங்கள் பெயருடன் இணைத்து கொண்டிருக்கும் பத்தின் பொருள் எத்தனை பேருக்குத் தெரியுமோ யாமறியோம்.

திருமூலரும் பாரதியாரும் ஜியர்மாரும்

(7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வெண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிராது. இங்கு நம்புவதற்கோ நம்பாமல் விடுவதற்கோ எதுவுமில்லை. எந்தக் கழுத்திலும் எந்தக் குலத்திலும் ஒழுக்கம் கெட்டவர்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள்: இருக்கிறார்கள்; இருந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். ஆகவே பிறப்புக்கன்றி ஒழுக்கம். பண்டு. அறிவு, அன்புக்கே முன்னுரிமை என்பதையே பாரதியார் ஆகினும் சரி, திருவள்ளுவர் ஆகினும் சரி, திருமூலர் ஆயினும் சரி, நாவலர் பெருமான் ஆகினும் சரி வற்புறுத்துகின்றனர்.

‘சுத்தமாகிய ஜலத்தைத் தலையோட்டில் வைப்பினும் நல்ல பாலை நாய்த்தோற்றுறுத்தியில் வைப்பினும் அவை கெட்டுப் போதல் போலவே, ஒழுக்கமில்லாதவர் கற்ற சாந்திரங்கள் கெட்டுப் போகும். தீட்சை உடையவராயினும், ஒழுக்கமில்லாதவராயின், தீட்சையில்லாதவரோடு ஒப்பர். குத்திரனாயினும். ஒழுக்கமுடையவனாயில் பிராமணன் எனப் படுவான். பிராமணனாயினும் ஒழுக்கமில்லாதவனாயின் சூத்திரன் எனப்படுவன்.... அவரவர் நடைகளினாலே அவரவரைப் பகுத்தறிந்து கொள்ளலாம்’

அருமையான தமிழ்ப் பெயர்கள் இருக்க எதுவித பொருளுமிற்ற - தமிழ் இலக்கண மரபுக்கு ஒவ்வாத - பெயர்களைத் தானே பெரும்பாலான தமிழர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இக்காலத்தில் குட்டுகின்றனர். அது தான் அவர்கள் தமிழ்ப்பற்று! அதுபோல் எவரும் தங்களுக்கு பிடித்தமான பத்தைத் தம் பெயருடன் இணைத்துக் கொள்ளலாம். அது பற்றிக் குறை, நிறை சொல்லும் உரிமை எவருக்குமில்லை. இவை தனிமனிதர் ஓவ்வொருவரதும் அடிப்படை உரிமை ஆயிற்றே

ஜியர் என்ற பத்தைச் சிலர் வெறுப்பதற்கும் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். அது இக்காலத்து நாகரிகத் துக்கு ஏற்றதல்ல எனக் கருதுவதாக இருக்கலாம். அல்லது அருமையான “ஜயா” என்ற சொல் இருப்பது, தனக்கு முத்தவனோ இளையவனோ, பண்பாடுள்ளவனோ இல்லாதவனோ, கற்றவனோ கல்லாதவனோ எல்லோரையும் “சார் சார்” என அழைக்கும் தமிழ் நாட்டினரின் தற்கால சொற்பாவனை போன்றதாகவு மிருக்கலாம். அல்லது ஜயர் என அழைக்கப்படக்கூடிய தகுதிப்பாடு தமக்கில்லை என அவர்கள் கருதுவதாகவு மிருக்கலாம். அது எதுவாயினும் அது பற்றிய ஆராய்ச்சி பயனற்றது.

எவராவது வெறுப்பதால், ஜயர் என்ற அருந்தமிழ்ச் சொல்லின் பெருமை குறைந்துவிடப் போவதில்லை. அந்தச் சொல் கும்மைத் தான் சுட்டுகின்றதென ஒரு சிலர் நினைப்பதுதான் ஏன் என்று புரியவில்லை.

‘நூல்களைக் கற்றானாயினும் அவைகளின் பொருளை அறியாதவன் சும்மா கத்துகின்ற காகத்துக் குச் சம்மானவன்’ என்பன நாவலர் வாக்கு.

ஆலய சேவைக்குரிய சிவாச்சாரியர்கள், அரச்சகர்கள் போன்றோரை அவர்களது ஒழுக்கம், பண்டு, கல்வி யறிவு, அன்பு போன்ற இலட்சணங்களை வைத்தே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அவர்கள் இந்த இலட்சணங்களை உடையவர்களாயிருக்கத் தீவிர பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அவ்வாறு பயிற்சி பெற்றுத் தகுதியுடைய வர்களுக்கு பட்டங்கள் வழங்கவேண்டும் - போதிய ஊதியம் வழங்க வேண்டும் - உரிய களாவம் வழங்க வேண்டுமென்றெல்லாம் இந்து சாதனம் கடந்த பதினெட்டு மாதங்களாகத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி எழுதி வருவது வாசகர்கள் அறிந்ததே. குறிப்பாக ‘சேவாலப அரச்சகர்கள், சிவாச்சாரியர்கள்’ என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட ஜங்கு தொடர் ஆசிரியத் தலையங்களில் (புத்தகம் 110 இதழ் 3-7) இவ்விடையம் நன்ற கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நாம் வற்புறுத்தி வரும் பயிற்சிக்கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டு அங்கிருந்து தகுதியுள்ள ஆலய சேவையாளர்கள் பட்டம் பெற்று வெளியேறும் போதுதான் சேவைசமூகம் தலை நிமிஸ்து நிற்க முடியும்.

தலோதக தருப்பண விதி

(இம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

4. சுங்கர்பம்

(இரு சுருமத்தை மேற்கொள்ள என்னித்துணிதல்)

என்னங் கட்டைப்புல்லுஞ் (தர்பைப்புல்லின் அடிப்பகுதி) சேர்த்து, வலதுகை மேலாக இருக்குமாறு இரண்டு கைகளையும் பொத்தி வலது முழந்தாளில் வைத்துக்கொண்டு,

ஓம் சீவாயநம் சீவசம்போராஜ்ஞா பிரவர்த்தா மாளஸ்ய ஆத்யப்ரம்மணோ துவித்ய பரார்த்தே ஸ்வேந வராஹால்லே வைவஸ்வநஷன்வந்தடே அஷ்டா விஷத்தை சதுர்யுகே கவியுகே பிரதாபாதே ஜஸ்ய நெபே பாரத வர்ஷே பரந்தக்ஞடே மேரோர்த்துக்கிணபாரசவே சுநாப்சே அஸ்மின் வர்த்தமானே வியவநார்கே பிரபவாதி விஷ்டி ஸம்வந்தமாராணா மத்யே (1) நாம ஸம்வந்தஸீரே (2...) (3...) குதீள (4...) மாலே கீருஷ்ண பட்டே அமாவாஸ்யாம் புண்ணிய தீதீள (5...) வாசர்யுக்தாயாம் (6...) நகுந்தர்யுக்தாயாம் சீவயோந் சீவகரண ஏவங்குண விசேஷேன விலிஷ்டாயாம் அஸ்யாம் அமாவாஸ்யாயாம் புண்ணியதிதீள

மம விசேஷேன சிவகோந்தராணாம், ஸ்கந்த சன்ட கணாதச சீவநூராணாம், பிதர் பிதாஸஹம் பிரதிதாஸஹாநாம், மாத்ரீ பிதாஸஹம் பிரதிதாஸஹநாம், மாதாஸஹ மாதுப்பிதாஸஹ மாதுப்பிதாஸஹநாம், மாதாஸஹ மாதுப்பிதா உறவி மாதுப்பிதாஸஹநாம் சர்வேஷாம் உபாவாரச கருணை பிரதிகணாம், அங்கு திருப்பீர்த்தம் தலோதகநார்ப்பணம் அறம் அந்திய கூறில்லே

என்று சங்கற்பித்துத் தெற்கே என்னையும் கட்டைப்புற்களையும் ஏறிக.

5. சுகளீகரணம் (வடிவி செய்தல்)

சுகளீகரணம் என்பது தேகத்தில் சிவத்துவம் உண்டாகும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கிரியை சகளம் — வடிவு, கரணம் — செய்தல். சுகளீகரணம் கரநியாசம் (கைகளில் பதித்தல்), அங்க நியாசம் (உடம்பிற் பதித்தல்) என இருவகைப்படும்.

(அ) கரநியாசம்:

ஓம் அஸ்திராஸபடு என்று இடக்கையினால் வலக்கையின் உட்பக்கத்தையும் புறத்தையும், வலக்கையினால் இடக்கையின் உட்பக்கத்தையும் புறத்தையுங் துடைத்து,

ஓம் சத்தயேவளை என்றுஇருகைகளையுங் கூட்டிக் குவித்து,

இரண்டு உள்ளங்கைகளிலே இரண்டு பெருவிரல்களினாலும் ஓம் சிவாசனாய நம ஓம் சிவமுர்த்தயே நம என்று நியசித்து (பதித்து),

பெருவிரல்களினாலே சிறு விரல்களிலே ஓம் அத்தியோ ஜாத மூர்த்தயே நம என்றும்,

அணிவிரல்களினாலே ஓம் வாமதேவ குஹ்யாய நம என்றும்,

நடுவிரல்களினாலே ஓம் அகோர ஹிருதயாய நம என்றும்,

சுட்டுவிரல்களினாலே ஓம் தத்புஞ்ச வக்திராய நம என்றும்,

பெருவிரல்களிலே சுட்டுவிரல்களினாலே ஓம் ஈசான மூர்த்தாய நம என்றும் நியசித்து,

உள்ளங்கைகளிலே பெருவிரல்களினாலே ஓம் வித்தியா தேஹாய நம என்று நியசித்து,

உள்ளங்கைகளிலே சுட்டுவிரல் நடுவிரல் அணிவிரல் களாகிய நடுவிரல்கள் மூன்றினாலும் ஓம் சேத்திரேப்யோ நம என்று நியசித்து.

உள்ளங்கைகளிலே பெருவிரல்களினாலே ஓம் சிவாய நம என்று நியசித்து,

பெருவிரல்களினாலே சிறு விரல்களிலே ஓம் ஹிருதயாய நம என்றும்,

அணிவிரல்களிலே ஓம் சிரசே நம என்றும், நடுவிரல்களிலே ஓம் சிகாயை நம என்றும் சுட்டுவிரல்களிலே ஓம் கவசாய நம என்றும், சுட்டுவிரல்களினாலே பெருவிரல்களிலே ஓம் அஸ்திராய நம என்றும் நியசித்து.

தைகளை ஓம் கவசாய வெளங்கு என்று இடமாக அவகுண்டனஞ்சு செய்து(சுற்றி) ஓம் சிவாய வெளங்கு என்று இரண்டு கைகளை எடுத்து கூட்டிக் குவித்திடுக.

(ஆ) அங்க நியாசம்

வலதுகையிற் பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே இருதயத்தில் ஓம் சிவாசனாய நம, சிவமுர்த்தயே நம என்று நியசித்து,

பெருவிரலோடு கூடிய சிறுவிரலினாலே மூழந்தாள்களிலே ஓம் சத்தியோஜாத மூர்த்தயே நம என்றும்,

பெருவிரலோடு கூடிய அணிவிரல்களினாலே கொப்புழிலே ஓம் வாமதேவகுஹ்யா நம என்றும்

பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினாலே ஹிருதயத்திலே ஓம் அகோர ஹிருதாய நம என்றும் நியசித்து,

பெருவிரலோடு கூடிய சுட்டுவிரலினாலே முகத்திலே ஓம் தத்புஞ்ச வக்திராய நம என்றும்,

கைப்பொத்தாகிய முட்டியுடனைகூடிய பெருவிரலினாலே தலையிலே ஓம் ஈசானமூர்த்தாய நம என்றும் நியசித்து,

பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே ஹிருதயத்தில் ஓம் வித்யாதேஹாய நம என்றும் நியசித்து,

நடுவிரல் மூன்றினாலும் வலமிடம் நெற்றிக் களிலே ஓம் நேத்திரேப்பியோ நம என்று நியசித்து,

பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே ஹிருதயத்திலே ஓம் சிவாய நம என்று நியசித்து (15ம் பக்கம் பார்க்க)

தலோதக தருப்பண விதி

(14ம் பக்தத் தொடர்ச்சி)

பெருவிரலோடு கூடிய சிறுவிரலினாலே இருதயத் திலே ஓம் ஸ்ரிதுதயாய நம என்றும்,

பெருவிரலோடுகூடிய அணிவிரலினாலே சிரசிலே ஓம் சிரசே நம என்றும்,

பெருவிரலோடுகூடிய நடுவிரலினாலே குடுமியிலே ஓம் சிகாயை நம என்றும் நியசித்து,

சுட்டு விரல்களினாலே கழுத்தை முலைநடுவளவாக ஓம் கவசாயவளஷ்டு என்று சுற்றி வலது உள்ளங்கையிலே இடக்கை அணிவிரலினாலும் இடவுள்ளங்கையிலே வலக்கை அணிவிரலினாலும் ஓம் அஸ்திராயபடு என்று நியசித்து,

வலக்கைப் பெருவிரலோழிந்த விரல்களால் இடவுள்ளங்கையிலே ஓம் அஸ்திராயபடு என்று மூன்று தரம் தட்டுதலாகிய தாளத்திரயஞ் செய்து,

சோடிகாழுத்திரயினாலே (விரல்களை மடக்கிச் சுட்டுவிரலால் பெருவிரல் மத்தியில் தொடுவது சோடிகாழுத்திரயை எனப்படும்) ஓம் அஸ்திராயபடு என்று இடமாகத் திக்கு பந்தனஞ் (எட்டுத் திக்குகளையும் கட்டுதல்) செய்து,

சுட்டுவிரல் நீட்டிய கையினாலே ஓம் கவசாயவெளஷ்டு என்று இடமாக அவகுண்டனஞ்செய்து (சுற்றி), ஓம் சிவாயவெளஷ்டு என்று மஹாமுத்திரை (கைவிரல்கள் நீண்டிருக்கும் முத்திரை மஹாமுத்திரை எனப்படும்) காட்டுக.

6. நீல தரிப்பணம்

கீழே மூன்று தருப்பைக் கட்டைகளை இட்டு அவைகளின் மேலே கூர்ச்சத்தைத் தெற்கு நுனியாக வைத்து,
இடமுழுந்தாள் ஊன்றி நின்று,

இரண்டு கைகளையும் கூட்டி மேலே விரித்து அஞ்சலியாக்கி,

சமநுனியுடையனவாகிய மூன்று தருப்பைகளை அவைகளின்டியினாலும் நுனியினாலும் தருப்பிக்கும்படி (நீர் சிந்தும்படி) குறுக்காக்கி இரண்டு பெருவிரல்களினும் மாட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு,

சலமும் என்னுமிட்டு, வலக்கைப் பெருவிரல் சுட்டு விரல்களின் அடியினாலே கூர்ச்சத்தினது அடிமுதல் நுனிவரையும்,

கலை விக்கினங்களையும் போக்கவல்ல

விநாயகரின் பதினாறு நாமங்கள்

ஸ்ரமகஸ்ர ஏகதந்தல்ஸ் கபிலோ ஜஜகர்னக: /

லம்போதராஸ்ர விக்தோ விக்தநாரோஜோ விநாயக: /

தாம்ரகேதூர் கணாத்யகூ: பாலச்சந்த்ரோ கஜாநந: /

வக்ரதுண்டஸ் ஸார்பகர்னோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்த பூர்வஜ: //

அஷ்டா வஷ்டோ ச நாமாநி ய: படேத் ஸ்ருஞ்ணயாதமி:

வித்யாரம்பே விவாஹேச ப்ரவேலே நிர்க்கமே ததா //

ஸங்க்ராமே ஸர்வ கார்யேஷா விக்தஸ் தஸ்ய ந ஜாயதே /

(விநாயக மகாசதுர்த்தி: 01-09-2000 வெள்ளிக்கிழமை)

ஓம் வாமநேவாயநம் பிந்தாம் ஆவாஹாய
என்று ஆவாஹனஞ் செய்து

ஓம் ஸ்கந்தாய பித்ரே குவநா,

ஓம் சண்டாய நிதாமஹாய குவநா,

ஓம் கணாந்தாய பிரமிதாமஹாய குவநா,

ஓம் ஸ்கந்தாய பிதாமஹாய குவநா,

ஓம் சண்டாய நிதாமஹாய குவநா,

ஓம் கணாந்தாய பிரமிதாமஹாய குவநா,

ஓம் ஸ்கந்தாய பாதாமநாய குவநா,

ஓம் கணாந்தாய பாதுமிதாமநாய குவநா,

ஓம் ஸ்கந்தாய பாதுமிதாமநாய குவநா,

ஓம் கணாந்தாய பாதுமிதாமநாய குவநா,

ஓம் சர்வேப்பிய ஆராயேப்பிய குவநா

என்று ஒவ்வொரு மந்திரத்தினாலே மும்முன்று தரங் கைத்திறந்த சலமும் என்னுங்கொண்டு தருப்பணஞ்செய்து,

கொஞ்சம் என்னொடுத்து அந்தக் கூர்ச்சத்திலே அருச்சித்துப் பிதிர்களே இரக்கிக்கக்கடவீர்கள் என்று நமஸ்கரித்துக் கூர்ச்சத்தினது முடிச்சை அவிழ்த்து விட்டு, அதில் விழுத் தெள்ளிலே சிலவற்றை எடுத்து முகந்து பின்பக்கத்தில் ஏற்றுவிட்டுக் கால்களைக்கழுவி, ஆசமன்றுசெய்து (நீர் உட்கொண்டு), விழுதி தரித்துக் குட்டிக்கு ம் பி ட்டு மூன்று பிராண்யாமஞ்செய்து, அகோரமந்திரத்தை இருபத்தொரு தரஞ்செபித்து, முன்போலக் குட்டிக்கும்பிட்டு, மூன்று பிராண்யாமஞ்செய்க.

குறிப்பு:

ஸ்கந்தர், சண்டர், கணாதீசர் என்போர் பிதிரர் கள். பிதா (தகப்பன்), பிதாமஹர் (பாட்டன் - தகப்பனின் தகப்பன்), ப்ரபிதா மஹர் (பாட்டனின் தகப்பன்), மாதா (தாய்), பிதாமஹி (தகப்பனின் தாய்), ப்ரபிதாமஹி (பாட்டனின் தாய்), மாதாமஹி (தாயாரின் தகப்பன்), மாதுபிதாமஹி (தாயாரின் தகப்பன்), மாதுபிரபிதாமஹி (தாயாரின் பாட்டனின் தகப்பன்), மாதாமஹி (தாயாரின்தாய்), மாதுபிதாமஹி (தாய்வழிபாட்டனருக்கு பாட்டி) எனப்பன்னிரண்டு பேருக்கு தர்ப்பணம் செய்ய மேலே மந்திரம் தரப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் உயிருடன் இருப்பவர்களை நீக்கி ஏனையோருக்கு தர்ப்பிக்க.

Religious Life

[Reproduced from the Hindu Organ of 04 June 1928]

(Continued from Book III No. 4)

EFFICACY OF INITIATION

Every Hindu must be initiated into the religion on his or her seventh year or at least under twenty one. Initiation goes a great deal to make a man happy and pious. Repetition of the Mantras in the mind gives a man solace, peace of mind and calmness. If he repeats the Mantras every morning and evening with true devotion he is sure to turn a new leaf. His whole life will be a poem. There is poetry in his life. To him worry and excitement are unknown. He is not affected by circumstances. Not only the repetition of the five Mantras in the mind makes a man happy and calm but it brings him nearer and nearer to the goal of life. It is said that the five Mantras are like a raft on which a man embarks to swim the sea of births. It must be done with deep concentration and fixity of purpose. Repeating the five Mantras will make a man fearless. The visions of spirits and devils and other horrid objects are new things to him. The solidarity of his undertakings will be given an incentive by repeating the Mantras. He finds that the goal of life can be obtainable through this and this only. There is a famous stanza to illustrate its importance.

“காதலாகிக் கச்ந்து கண்ணர் மலை
ஒதுவார் தமை நன்னெறக் குழ்ப்பதும்
வேநாள் சுனும் மெய்ப்பொடு ளாவது
நானளம் நமச்சிவாயவே”

There is another important stanza in Thiruvathavoorar Puranam.

“முக்குணம் புலனைந் துடன் அடக்கி
மூலவாய்வை யெழுப்பிரிவழியை, சிக்கெனும்
படியடைத்து ஓரு வழியைத் திறந்து தாண்டவச்
சிலம்பொலியுடன் போய், தக்க அஞ்செழுத்து
ஓரெழுத்தருவாந்தன்மை கண்டரும் செபரு
வெளிக்கே, புக்கமுந்தினரெமதுருப் பெறுவார்
புவியில் வேட்டுவனெடுத்த மென்புமுப்போல்.”

The five Mantras must be repeated in the mind with a certain amount of devotion

and piety. A man must find pleasure in doing it. He must know that it is one of the many duties in life. He must devote half an hour for prayer every day. What on earth is his life worth if a man does not pray to God, Thiruvalluvar says

“கற்றனா வாய் பயன்னிகால் வாலறவன்
ந்தீர் பொழுது ரெனின்.”

As stated above prayer must be done for piety sake. The love of prayer must rise from the bottom of the human heart. It cannot be bought or sold. it must not be done for show. There are happiness and calmness only when it is done with fixity of purpose and strong will. Repeating the five Mantras makes a man a hero of life. It is said

“தஞ்சூர் தஞ்சைவாத சோந்தும்
தஞ்சைக்கந்தூ நெள யின்நாபொறும்
வஞ்சைக்கந்தூ வாற்று வந்த கூற்று
அஞ்ச உதந்தன அஞ்செழுத்துமே”

These observances belong to the first two stages especially. The first two stages must be gone through by householders, the men of the world. They should not give them up thinking that they are old and impracticable. There is meaning in doing them. One may ask how is it that by repeating the five Mantras one can obtain salvation. This is quite obvious. As a man goes on repeating them his concentration is centred upon them. He has little time to attend to wicked and evil thoughts and deeds. Thus he paves his way for salvation if he does it with fixity of purpose and strong will. But who can do this is the question? Who can control the mind? There are among Hindus who are not initiated. There are some who are initiated. But the some do not observe daily. They give all sorts of lame excuses. That shows the want of the religious spirit that should grow in a man.

(To be continued)